

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 14868-05-09 תמה ואח' נ' מזרחי ואח'

תיק חיצוני: תיק עזר

בפני כבוד השופט אריאל ברגנר**התובעים**

1. תמה דביר

2. אסתר דביר

3. שלמה דביר

נגד

הנתבעים

1. אריקה בת יוסף מזרחי

2. מדינת ישראל

ספרות:

א' שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז)

חקיקה שאוזכרה:

חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 170, 192, 277, 368, 368ג, 378, 379, 382פקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971: סע' 6חוק למניעת העישון במקומות ציבוריים והחשיפה לעישון, תשמ"ג-1983חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996: סע' 3 (ב), 13, 15, 20, 38חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981: סע' 2(3), 2(4), 26חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סע' 3, 4, 7פקודת הנזיקין [נוסח חדש]: סע' 7א, 11, 12, 13, 14, 15, 23, 26, 27, 35, 63(א)חוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה), תשי"ב-1952: סע' 2, 3פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971: סע' 47 (א), 52, 54חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו: סע' 2, 4, 5, 7, 8חוק הפרשנות, תשמ"א-1981: סע' 3פקודת הפרשנות (נוסח חדש): סע' 1פקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות): סע' 2(2)

מיני-רציו:

* האם הנתבעת 1 בתפקידה כשוטרת במשטרת ישראל והנתבעת 2, הממונה על משטרת ישראל השולחת והמעבירה של הנתבעת 1, השחיתו את כוחם ועשו שימוש חורג ומופרז בכוח שניתן להם על פי החוק כלפי התובעים? ביהמ"ש חייב את הנתבעות לשלם לתובעת 1 סך של 10,000 ₪ ולתובעת 2 סך של 100,000 ₪.

* נזיקין – אחריות – משטרה

* נזיקין – אחריות – שוטר

* נזיקין – אחריות – המדינה

* נזיקין – עוולות – כליאת שווא

* נזיקין – חיוב בנזיקין – בגין מעצר שווא

* נזיקין – פיצויים – בגין סבל

.

האם הנתבעת 1 בתפקידה כשוטרת במשטרת ישראל והנתבעת 2, הממונה על משטרת ישראל השולחת והמעבירה של הנתבעת 1, השחיתו את כוחם ועשו שימוש חורג ומופרז בכוח שניתן להם על פי החוק כלפי התובעים?

.

בית המשפט פסק כלהלן:

הנתבעת 1 עוולה כלפי התובעות 1-2 ועליה לפצות אותן על הנזקים שנגרמו להן. הנתבעת 2 אחראית בפיצוי התובעות 1-2 לאור היותה המעבירה והשולחת של הנתבעת 1 כאשר אין חולק שמעשי הנתבעת 1 נעשו במסגרת תפקידה כחוקרת משטרה.

ראש הנזק היחיד שנטען ורלוונטי לתביעה זו בעילות לפי פקודת הנזיקין הוא כאב וסבל המצוי בשיקול דעתו של ביהמ"ש.

יש לפסוק לתובעת 1 פיצוי בגין כאב וסבל בסך של 10,000 ₪. התובעת 1 נחשפה לסבל רב מהאקט הפיזי של ההתעללות באמה, קריעתה בכוח מידיה של אמה ומהפך הנפשי כאשר הורחקה בכוח מאמה. מצבה של התובעת 1 כיום טוב ולא נטען כי נותרה לה נכות כלשהי.

יש לפסוק לתובעת 2 פיצוי בגין כאב וסבל בסך של 100,000 ₪. התובעת 2 חוותה אלימות קשה כאשר הוכתה ע"י הנתבעת 1, בתה התינוקת הוצאה/נקרעה בכוח מידיה, התובעת 2 נכבלה באזיק לכיסא, חוותה מעצר שלא לצורך, חוותה עישון מול פניה וגם כשבתה התינוקת בידיה, ספר תהילים נחטף מידיה והועף אל הרצפה, גברים חוו בה כאשר הניקה את בתה ונעשו ניסיונות פסולים להפר את זכותה הבסיסית לשמור על שתיקה.

התנהלות זו גרמה לתובעת 2 לסבל רב במשך כ- 5 שעות. מדובר בסבל פיזי ובעיקר נפשי, מחוסר האונים אל מול הפעלת הכוח כלפיה ע"י שוטרי משטרת ישראל ובמיוחד הסבל הרב כאשר בתה התינוקת נקרעה בכוח מידיה.

פסק דין

"Power tends to corrupt, and absolute power corrupts absolutely".

(Lord Acton 1887)

משפט זה: "כוח נוטה להשחית, וכוח מוחלט משחית באופן מוחלט", שנכתב כאמור בשנת 1887 ע"י לורד אקטון מעורר שאלה מהותית, האם אכן אנשים בעלי כוח יוצא דופן נוטים לנטוש את ערכי המוסר ולהשתמש בכוחם באופן מושחת??

זהו עניינה של תובענה זו - האם הנתבעת 1 בתפקידה כשוטרת במשטרת ישראל והנתבעת 2, הממונה על משטרת ישראל השולחת והמעבירה של הנתבעת 1, השחיתו את כוחם ועשו שימוש חורג ומופרז בכוח שניתן להם על פי החוק כלפי התובעים.

"Law enforcement officers possess enormous amounts of power, which can be used against citizens to deprive them of their freedom, search them and their dwellings, seize their property, and use force against them. These powers are legally permitted under specific circumstances, and law enforcement officers are trained to know when these powers can be legally applied.

...

Power and authority are tools that law enforcement officers must use judiciously and ethically. Without an ethical life, this power will be misused, creating a power imbalance that is bad for the officer, the agency, and society".

(Ethics in Law Enforcement, Chapter 4: Key Ethical Issues within Law Enforcement – by Steve McCartney and Rick Parent).

פרשת התביעה

פרק הפתיחה של כתב התביעה "כללי" מכיל טענות קשות מאד כנגד הנתבעת 1 לפיהן היא תקפה והתעללה בתובעת 1 שהיתה באותו מועד תינוקת בת 8 חודשים, כי הכתה קשות את התובעת 2, אמה של התובעת 1, בעת חקירתה במשטרה על ידה, כי צילמה את התובעות 1-2 והעבירה תמונות אלה לחוקריו של התובע 3, כי עישנה בפניה של התובעת 2 כאשר הניקה את התובעת 1 והתירה לשוטרים גברים לחזות בהנקה.

התובעת 2 התלוננה למח"ש כנגד הנתבעת 1 אשר פרסמה בעיתון "כל העיר" בירושלים כתבה המכפישת את התובעים.

הנתבעת 1 הועמדה לדין משמעתי במשטרה והורשעה על פי הודאתה.

השתלשלות העניינים לגרסת התובעים

ביום 23.5.02 בשעה 14.20 לערך, נעצרה התובעת 2 בביתה בישוב בת עין עפ"י צו מעצר שהוצא באותו היום, וביחד עמה נלקחה גם התובעת 1, תינוקת בת 8 חודשים.

התובעות 1-2 הועברו למכונית בה ישבה הנתבעת 1 ששירתה כחוקרת במפלג התשואול ביחידה המרכזית של משטרת מחוז ירושלים ורס"ר צייקו לוי מאותה היחידה.

התובעות 1-2 הוסעו לתחנת המשורה **במגרש הרוסים**, שם פגש אותם פקד שמואל פיאמנטה והן הוכנסו למשרדה של הנתבעת 1.

הנתבעת 1 ביקשה לחקור את התובעת 2 על מעורבותה בפרשת "מחתרת בת עין", התובעת 2 הודיעה כי לא עברה על כל חוק וכי ברצונה לשמור על זכות השתיקה.

הנתבעת 1 תפסה בפניה של התובעת 2, תוך הפעלת לחץ ואמרה לה שהיא יכולה לבחור בין לשבת לדבר או לחטוף ולשבת בכלא הרבה זמן. התובעת לקחה ספר תהילים והחלה לקרוא ממנו, הנתבעת 1 חטפה את ספר התהילים מידיה וזרקה אותו על הרצפה. התובעת 2 המשיכה לומר מזמורי תהילים מזיכרונה והנתבעת 1 סטרה על לחייה של התובעת 2, גם פקד שמואל פיאמנטה דחף והכה את התובעת 2 והנתבעת 1 סטרה לה פעם נוספת.

בשלב זה נכנסה לחדר שוטרת נוספת, רס"ל לילך שרף, וכל שלושת השוטרים איימו על התובעת 2 כי אם לא תדבר בחקירה, בתה התינוקת תילקח ממנה.

התובעת 2 המשיכה לשמור על זכות השתיקה שלה ואז הנתבעת 1 תפסה אותה בכוח, פתחה את ידיה בכוח, הכתה אותה בפניה והוציאה מידיה בכוח את התינוקת, התובעת 1, ומסרה אותה לחוקרת רס"ל לילך שרף אשר יצאה עמה מהחדר כשהתובעת 1 בוכה.

הנתבעת 1 תפסה בכוח את התובעת 2, הושיבה אותה בכוח על הכיסא וכבלה אותה לכיסא באזיקים.

בשלב זה התובעת 2 צולמה ותמונותיה הועברו לחוקריו של בעלה של התובעת 2, התובע 3. זאת על מנת לשבור את רוחו ולאצו להודות בעבירות עליהן נחקר.

התובעת 2 אשר שמעה את בתה התינוקת בוכה, ביקשה לקבלה לידיה על מנת להניק אותה. הנתבעת 1 השיבה לה כי רק אם תדבר התינוקת תושב לה ואם לא, היא תישלח לעובדת סוציאלית. רק לאחר שעה וחצי כאשר התובעת 2 מתעקשת לשמור על זכות השתיקה שלה, הוחזרה לידיה בתה התינוקת.

התובעת 2 ביקשה להניק את בתה ולמרות בקשותיה כי הדבר יתבצע ללא נוכחות גברים, הנתבעת 1 סירבה ואפשרה לשוטרים גברים להיכנס לחדר בזמן ההנקה ולהביט בה.

במקביל, הנתבעת 1 עישנה סיגריות בחדר הסגור וגם שוטרים אחרים עשו כן, גם בזמן ההנקה.

בשעה 20.30 לערך, הוצאו התובעות 1-2 מבניין המשטרה והושארו שם ללא ארנק, ללא כסף וללא אמצעי הסעה לביתה.

התובעת 2 שוחררה למעשה ללא כל תנאי שחרור ולא הוגש נגדה כתב אישום על עבירה כלשהי.

לאחר מכן רשמה התובעת 2 על הכתב את הדברים וכתב זה פורסם ולאחר מכן פרסמה הנתבעת 1 מאמר בעיתון כל העיר בירושלים.

הנתבעת 1 הועמדה לדין משמעתי במשטרה והורשעה עפ"י הודאתה.

עילות התביעה המיוחדות לנתבעת 1 הן תקיפה, פגיעה באוטונומיה ובפרטיות, איומים, גרימת כאב וסבל רב, הפרת חובה חקוקה של [סעי' 378 לחוק העונשין](#), של [סעי' 170 לחוק העונשין](#) (חילול ספר תהילים), [סעי' 368 לחוק העונשין](#), [סעי' 192 לחוק העונשין](#), [סעי' 382 ו- 277 לחוק העונשין](#), [פקודת המשטרה](#), [החוק למניעת עישון במקומות ציבוריים והחשיפה לעישון](#) התשמ"ג-1983, [חוק סדר הדין הפלילי \(סמכויות אכיפה – מעצרים\)](#) התשנ"ו-1996 (להלן – "[חוק המעצרים](#)"), חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, רשלנות, כליאת שווא, [סעי' 32\(3\) ו- 42\(4\) לחוק הגנת הפרטיות](#), [סעי' 7 לחוק איסור לשון הרע](#).

עילות התביעה המיוחדות לנתבעת 2 הן [סעי' 11-14 לפקודת הנזיקין](#) ו**סעי' 2 לחוק הנזיקין האזרחיים (אחריות המדינה)** התשי"ב-1952, [סעי' 38 לחוק המעצרים](#), התשנ"ו-1996 (בגין מעצר בלתי מוצדק).

התובעים טוענים עוד כי מעשי הנתבעת 1 כשוטרת חרגו מתפקידה השלטוני כשוטרת ו/או ביודעין מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש ולכן אינה יכולה ליהנות מהחסיונות המוקנית לעובד הציבור לפי [סעי' 7 לפקודת הנזיקין](#).

התובעים עותרים לסעד כספי כולל של 250,000 ₪.

פרשת ההגנה

הנתבעות הגישו כתב הגנה בו הן מתנגדות לטענות התובעים ועותרות לדחיית התביעה.

הנתבעות טוענות כי מדובר בתביעה עזת מצח ומפרטות כי הנתבעת 1 נטלה חלק בחקירת פרשת "מחתרת בת עין", ארגון טרור יהודי, שניסה לבצע פיגוע רצחני בקרב האוכלוסייה הערבית. התובע 3 הורשע בשל פעילותו בניסיון לבצע פיגוע בבית ספר לבנות בשכונת א' טור בירושלים. חקירת התובעת 2 היתה לגבי עבירה של "**אי מניעת פשע**". מעשי הנתבעת 1 זניחים לעומת הנזק העצום שנגרם לה ולמשטרה בעקבות מעשי התובעת 2 שפרסמה לשון הרע בקרב ציבור הימין הקיצוני, אשר

גרמו לאיומים חמורים, הטרדות קשות והתנכלויות כלפי חוקרי המשטרה ובני משפחותיהם וכלפי נתבעת 1 בפרט.

הנתבעות טוענות כי קיים ניגוד עניינים בכך שעוה"ד ויסולי מייצג את התובעים שכן קיים הליך פלילי המייחס לו איומים על הנתבעת 1.

השתלשלות העניינים לגרסת הנתבעות

בשנת 2002 נעצרו חברי מחתרת בת עין - התובע 3 ושנים נוספים. התובעת 2 נשואה לתובע 3.

פרשת מחתרת בת עין הינה פרשת טרור חמורה והתובע 3 הורשע בניסיון לרצח ובעבירות נשק.

חקירתה של התובעת 2 נעשתה בהנחיית גורמי הביטחון ובמהלך החקירה היו החוקרים בקשר רצוף עם בכירים בפרקליטות ועם גורמים בשירותי הביטחון של מדינת ישראל.

בעקבות מעצר חברי מחתרת בת עין, התובעת 2 נדרשה לחקירה בעניין פרשה זו ובעניין מעורבותה באי מניעת פשע. התובעת 2 סירבה לשתף פעולה ולהתייצב לחקירה.

ביום 21.5.02 נשלחה אל התובעת 2 הזמנה לסור לתחנת המשטרה לצורך מתן עדות, ומאחר שהתובעת 2 לא התייצבה נאלצו חוקרי המשטרה להוציא צו מעצר כנגד התובעת 2. צו מעצר הוצא כאמור ע"י כב' השופט סולברג ביום 23.5.02.

התובעת 2 נעצרה בסמוך לביתה לאחר שניסתה להימלט, ביחד עם התובעת 1 אשר התובעת 2 לא מצאה לה סידור למרות שידעה כי עליה לסור למשטרה.

התובעת 2 הועברה בניידת אל תחנת המשטרה כאשר בניידת היתה גם הנתבעת 1 אשר שאלה את התובעת 2 לצרכיה והתובעת 2 בחרה שלא לענות אלא להתפלל.

כאשר הגיעו אל תחנת המשטרה סירבה התובעת 2 למסור את התובעת 1 לידי אחת השוטרות ונכנסה עמה אל חדר החקירות.

התובעת 2 נשאה את התובעת 1 בידיה התהלכה בחדר החקירות וסירבה להירגע ולשתף פעולה.

התובעת 2 צרחתה, התפללה וצעקה ובשלב זה הנתבעת 1 תפסה בפניה וביקשה ממנה לשבת ולהירגע אולם התובעת 2 סירבה והמשיכה להתהלך כאחוזת תזזית בחדר. הנתבעת 1 ביקשה מהתובעת 2 למסור את התינוקת לידיה של השוטרת לילך שרף שתטפל בה אולם התובעת 2 לא ענתה אלא המשיכה להשתולל לצרוח ולבעוט.

לאחר שהתעורר חשש לשלומה של התובעת 1 שהיתה בידיה של התובעת 2 שהשתוללה הורה ראש צוות החקירות לנתבעת 1 ולשוטרת נוספת להוציא את התינוקות מידיה של התובעת 2, והיא הוצאה אל מחוץ לחדר ע"י השוטרת שרף.

התובעת 2 המשיכה להשתולל ולהתפלל בחדר החקירות ובליט ברירה הנתבעת 1 כבלה באזיקים את התובעת 2 אל הכיסא בחדר.

לאחר זמן מה ביקשה התובעת 2 להניק את בתה והיא אכן הוחזרה לידיה, והתובעת 2 הניקה את התינוקת כאשר גבה מופנה אל דלת הכניסה לחדר, שהיתה סגורה. הנתבעת 1 ביקשה מכל חוקר שנכנס לחדר לצאת וכך היה.

הנתבעת 1 שאלה את התובעת 2 אם יפריע לה שהיא תעשן ליד החלון בחדר ואילו התובעת 2 לא השיבה דבר.

בסופו של דבר הגיע אל תחנת המשטרה עו"ד ורצברגר ולאחר פרק זמן קצר שוחררה התובעת 2.

לאחר מכן הפיצה התובעת 2 שקרים שגרמו להתנכלויות רבות לשוטרים. התובעת 2 הגישה תלונה למח"ש, חקירת מח"ש נסגרה אך הנתבעת 1 הורשעה בדין משמעתי בשל פרסום המאמר, בכך שעישנה בחדר החקירות ושלא מנעה מגברים להיכנס לחדר החקירות.

טענות מקדמיות

הנתבעות טוענות כי העילה של [חוק הגנת הפרטיות](#) דינה סילוק על הסף. מחד, לא נגרמה כל פגיעה בפרטיות ומאידך, עילה זו התיישנה לפי [סעי' 26 לחוק הגנת הפרטיות](#) הקובע פרק זמן של שנתיים להתיישנות העילה.

הנתבעות טוענות כי העילה שעניינה פיצוי לפי [סעי' 38 לחוק המעצרים](#) דינה להידחות בהיעדר סמכות עניינית והתיישנות. בקשה זו יש להגיש בהליך פלילי ולא בתובענה אזרחית ומייד עם תום הדיון במעצר או לאחר החלטת הזיכוי.

הנתבעות טוענות כי העילה שעניינה [לשון הרע](#) דינה להידחות בהיעדר עילה ומסמך מהותי. הפרסום נושא הכותרת "בבת עין" אינו מציין מי מהתובעים אינו נוקב בשמם ולא ניתן לדעת למי מתכוון.

הנתבעות טוענות כי העילה שעניינה "כליאת שווא" דינה להידחות על הסף, אפילו התובעים אינם טוענים לשלילת חירות מוחלטת, קיימת הגנה לפי [סעי' 27 לפקודת הנזיקין](#) ולא ניתן לתבוע את הנתבעת 1 לפי [סעי' 6 לפקודת המשטרה](#).

הנתבעות מודות בעישון בנוכחות התובעות, בפרסום המאמר בעיתון ובצילום התובעת 2, אלא מדובר בזוטי דברים שאין להטיל בגינם אחריות.

הנתבעות טוענות כי נגרמו להן נזקים רבים כתוצאה מהתנהגותה של התובעת 2 של פרסום לשון הרע אשר גרם לעגמת נפש רבה ומבוקש לקזז סכומים בשיעור של כ- 700,000 ₪.

הנתבעות טוענות לשיהוי ניכר, כאשר התביעה הוגשה 7 שנים פחות יומיים מהמועד בו נחקרה התובעת 2 במשטרה.

ההליך בפני

לאחר שהוגשו בקשות רבות וניתנו החלטות רבות בעיקרן ע"מ לקדם את ההליכים בתיק, נקבעו מספר ישיבות הוכחות.

בישיבה מיום 4.1.16 שמעתי את עדותה של התובעת 2 ואת עדותו של מר שמואל מידד.

בישיבה מיום 11.1.16 הושלמה חקירתה הנגדית של התובעת 2 ושמעתי גם את עדותו של מר שמוליק פיאמנטה.

בישיבה מיום 14.4.16 שמעתי את עדותה של הגב' לילך רנן (שרף) ושל הנתבעת 1.

בישיבה מיום 18.4.16 הושלמה חקירתה הנגדית של הנתבעת 1.

בתום שמיעת הראיות הוריתי לצדדים לסכם טענותיהם וכך עשו.

הכרעה לגבי התובע 3

התובע 3 לא מסר עדות וכפי שצוין ברישא סיכומי התובעים הוא וויתר על הוכחת נזקיו ועל כן תביעתו נדחתה.

הכרעה לגבי התובעות 1-2

ההכרעה בתיק זה תחולק לחלק ראשון: **הכרעה עובדתית**, בה אקבע את העובדות שאינן שנויות במחלוקת ואכריע באלו השנויות במחלוקת, כפי שהוכח בפני בראיות שהוצגו על ידי הצדדים, ולחלק שני: **הכרעה משפטית**, בה אקבע את ההשלכות שיש לעובדות שנקבעו על הטענות המשפטיות ועל עילות התביעה.

אציין כי המסגרת הדיונית נקבעה בכתבי הטענות ועל כן, לא תהיה כל נפקות בתיק זה לטענות העולות כדי שינוי או הרחבת חזית אסורים. אין כלל זה חל כמובן על שינוי או הרחבת חזית

מותרים, כאשר צד להליך "פתח פתח" לטענות בעניין זה ועל כן חל עליו השתק דיוני מלהתנגד להן, ככל שיהיה צורך להידרש לטענות כאלה.

ההכרעה העובדתית

עובדות התביעה יחולקו לשלושה פרקים ובסדר כרונולוגי:

פרק ראשון: "מעצרה של התובעת 2 ועד הגעת התובעות 1-2 לתחנת המשטרה במגרש הרוסים".

פרק שני: "חקירתה של התובעת 2 ושהותה עם התובעת 1 בתחנת המשטרה עד שחרורה".

פרק שלישי: "האירועים שלאחר החקירה".

פרק ראשון: מעצרה של התובעת 2 ועד הגעת התובעות 1-2 לתחנת המשטרה במגרש הרוסים

אין חולק כי ביום 22.5.02 הוגשה בקשה להוצאת צו מעצר כנגד התובעת 2 לבימ"ש השלום בירושלים וכב' השופט סולברג נעתר לבקשה בהחלטתו מיום 23.5.02 בשעה 12.45.

הבקשה נערכה ע"י החוקר רס"ר צ'יקו לוי, ונימוקיה הן: "הנ"ל מסרבת להזמנות שנתנו לה להתייצב לחקירה במשטרה", פרטי העבירה: "נסיון לחבול בחומרי נפץ", סעיף האישום: "קשירת קשר לביצוע פשע 499 לת.ע.", עילת המעצר: "שיבוש הליכי חקירה" (הבקשה צורפה לתיק מוצגי הנתבעות).

כב' השופט סולברג נעתר לבקשה: "לאור הנסיבות כמתואר בבקשה ובחומר החקירה שהובא לעיוני אתמול ושלושם – כמבוקש".

לטופס הבקשה צורף טופס צו מעצר ובו נרשם בפרטי האשמה במילים:

"נסיון לחבול בחומרי נפץ"

קשירת קשר לביצוע פשע".

(להלן – "צו המעצר").

לאחר מכן, הגיעו שוטרים אל ביתה של התובעת 2 ועצרו אותה כשהיא עם התובעת 1, תינוקת מניקה בת 8 חודשים באותה עת, ושתייהן הוסעו ברכב בלוויית שוטרים עד לתחנת המשטרה במגרש הרוסים בירושלים.

אין חולק גם על עובדה זו ועל העובדה כי ברכב בו הוסעו התובעות 1-2 לא היה מתקן/כיסא מיוחד להסעת תינוק. הנתבעת 1 וגם השוטר פיאמנטה אישרו עובדות אלה בחקירתם בפני (עדותה של

הנתבעת 1 בעמ' 95 לפרוטוקול מיום 14.4.16 ועדותו של מר פיאמנטה בעמ' 53 לפרוטוקול מיום 11.1.16).

הצדדים חלוקים בשאלה האם התובעת 2 ניסתה להתחמק מהמעצר, אך שאלה זו שולית להליך וממילא השוטרים שחזו כנטען בניסיונה של התובעת 2 להתחמק, לא הובאו למתן עדות כך שממילא בהיעדר ראיות, דין הטענה להידחות.

כך שבפרק זה ניתן לקבוע את העובדות:

1. צו המעצר הוצא על בסיס החשד לביצוע עבירות של "נסיון לחבול בחומרי נפץ וקשירת קשר לביצוע פשע".
2. התובעות 1-2 הוסעו ברכב בלוויית שוטרים מביטן בישוב בת עין אל תחנת המשטרה במגרש הרוסים כאשר ברכב לא היה מתקן/כסא המותאם להסעת תינוק.

פרק שני: חקירתה של התובעת 2 ושהייתה עם התובעת 1 בתחנת המשטרה עד שחרורה

בפרק זה אין חולק כי התובעות 1-2 הוכנסו לחדר החקירות, הנתבעת 1 ביקשה לחקור את התובעת 2 בחשד לעבירה של "אי מניעת פשע" והתובעת 2 ביקשה לשמור על זכות השתיקה, כי בשלב מסוים נלקחה התובעת 1 בכוח מידיה של התובעת 2 ונמסרה לשוטרת לילך שרף, כי התובעת 2 נכבלה ביד אחת עם אזיק לכיסא, כי היא צולמה, כי הנתבעת 1 אחזה בפניה של התובעת 2 והסיטה אותן אליה, כי הנתבעת 1 עישנה בחדר בנוכחות התובעות 1-2, כי לאחר מכן הוחזרה התובעת 1 לתובעת 2 על מנת שתניק אותה, כי הנתבעת 1 אפשרה לשוטרים גברים להיכנס לחדר בזמן הנקתה של התובעת 1 וכי לאחר מכן, הוצאו התובעות 1-2 מהבניין ושחררו מבלי שהתובעת 2 נקראה לחקירה נוספת ו/או שהוגש כנגדה כתב אישום על עבירה כלשהי.

הצדדים חלוקים לגבי האופן והנסיבות בהם נלקחה התובעת 1 מידיה של התובעת 2, לגבי השאלה האם הנתבעת 1 סטרה לתובעת 2 והאם השליכה מידיה אל הרצפה ספר תהילים שהיה בידיה.

התובעת 2 הגישה תצהיר עדות ראשית בו היא מפרטת:

1. "גב' אריקה מזרחי (...), חוקרת משטרה לשעבר, תקפה אותי והתעללה בי ובבתי ביום 23.5.2002, כשהייתי עצורה עם בתי תמה, תינוקת בת 8 חודשים (...). אריקה מזרחי תפסה בפני בעת החקירה וטלטלה אותי, סטרה לי, קרעה את תמה מידיי, פצעה אותי בציפורניה והתעללה בתמה, ביחד עם החוקרים שמואל פיאמנטה (...) ולילך שרף. מזרחי כבלה אותי לכסא בניסיונותיה הנואשים להפעיל עלי לחצים פסולים להשיב לשאלותיה בחקירה ולחלץ מפי הודיה בעבירות שכלל לא ביצעתי ולא הועמדתי עליהן לדין כלל ועיקר.

2. אריקה מזרחי גם קראה לאחרים (ככל הנראה חוקרי שב"כ) לצלם אותי ואת התינוקת בסבלנו, והעבירה את התמונות לחוקריו של שלמה דביר, בעלי (...), כדי לשבור את רוחו ולחלץ ממנו הודיה.
3. לאחר מכן עישנה אריקה מזרחי בפני, בעת שהנקתי את התינוקת.
4. אריקה מזרחי נכחה בעת שהנקתי את התינוקת, ואף התירה לשוטרים גברים להיכנס לחדר באותה עת ולחזות בהנקה, כל זאת על מנת לפגוע בי ולהשפיל אותי.
- ...
12. אריקה מזרחי ביקשה לחקור אותי בנוגע למעורבותי בפרשת "מחתרת בת עין". הודעתי למזרחי כי לא עברתי על כל חוק וכי ברצוני לשמור על זכות השתיקה.
13. מששמעה אריקה מזרחי שבכוונתי לשמור על זכות השתיקה, נתקפה זעם, תפסה ואחזה בפניי בחוזקה בשתי ידיה תוך שהיא מפעילה לחץ המוחץ את לסת פניי ומטלטלת אותי, ואמרה לי שאני יכולה לבחור: או לשבת ולדבר או שאני אחטוף מכות ואשב בכלא הרבה זמן.
14. לקחתי ופתחתי ספר תהילים והתחלתי לקרוא ממנו מזמורי תהילים. בתגובה חטפה אריקה מזרחי את ספר התהילים וזרקה אותו על הרצפה.
15. המשכתי לומר פרקי תהילים מתוך זכרוני, דבר אשר חיזק אותי ונתן לי כוח בחקירה. אמירת התהילים גרמה לאריקה מזרחי להתקפת זעם, במהלכה היא נתנה לי מספר סטירות לחי שוב ושוב. גם מפקדה של מזרחי, פקד שמואל פיאמנטה דחף והיכה אותי, כשנשאתי את התינוקת על ידי. בתגובה אמרתי לו שאסור לו כגבר לגעת בי ואם הם רוצים להרביץ לי אז שאשה תרביץ, ואכן אריקה מזרחי "התנדבה" וסטרה לי שוב, משני צדי פניי סטירות חזקות, 7-8 סטירות לערך.
16. היה שלב שאריקה סתרה (צ"ל סטרה) לי כשתמה על הידיים שלי והסתובבתי לא לחטוף עוד סטירות (צ"ל סטירות) ואז שמוליק סובב אותי בכוח בחזרה והחזיק אותי מולה שהיא תוכל להחטיף לי סטירות.
17. בשלב זה קרא פקד פיאמנטה לחוקרת שלישיית לחדר, לילף שרף (..) ושלושת החוקרים איימו עלי שאם אני לא אדבר בחקירה, הם ייקחו לי את התינוקת. הם כל הזמן הפחידו אותי ואיימו עלי.
18. מאחר והתעקשתי לשמור על זכות השתיקה, מזרחי החליטה לממש את איומיה ולהוציא מידיי את התינוקת, תוך שימוש בכוח. לא הסכמתי וחיבקתי את התינוקת אל גופי. בשלב זה החלו לקחת לי אותה בכוח: הם ניסו לפתוח לי את הידיים, והכו אותי בפנים, ומשכו את התינוקת בכוח. מזרחי תפסה אותי, פתחה את ידי בכוח, שרטה אותי בציפורניה כך

שהשאירה לי שריטות על הידיים, הכתה אותי בפניי שוב והוציאה מידי בכוח את התינוקת ומסרה אותה לשרף. גם פיאמנטה דחף אותי כשהגענו לכיוון הדלת. הוא פתח לי את הידיים בכוח ומשך לי את התינוקת וכך הם הוציאו את התינוקת מידיי. לא יכולתי להמשיך להתנגד – הם פשוט תלשו לי את התינוקת והוציאו אותה מהחדר.

...

20. מה שקרה בשעה וחצי הבאות היה ממש סיוט בשבילי: לילך שרף התיישבה עם התינוקת תמה מחוץ לחדרה של מזרחי כשהדלת סגורה והתינוקת זועקת וממרת בבכי. הם החזיקו את תמה מעבר לדלת, כדי שאשמע אותה בוכה וצורחת. והיא בכתה וצרחתה כל הזמן.

21. אריקה מזרחי, בניסיון לגרום לי לדבר כנגד רצוני ולחלץ מפי הודיה בעבירה שלא עברתי, תקפה אותי שנית, הושיבה אותי תוך שימוש בכוח על הכיסא וכבלה אותי לכיסא באזיקים. התחלתי לבכות.

22. פיאמנטה צפה בכל העניין הם ניסו להפעיל עלי לחצים פסיכולוגיים, ואמרו לי: "בעלך תפר עלייך תיק, סיפר עלייך הכל, את תשבי על זה שנה ומעלה בבית הסוהר וכו'".

23. לאחר מכן קראה אריקה מזרחי לחוקרים אחרים בלבוש אזרחי והורתה להם לצלם במצלמת פולרואיד אותי כשאני בוכה וכן את התינוקת כשהיא זועקת וממרת בבכי. אריקה מזרחי קיבלה את התמונות והראתה אותן לחבריה החוקרים, ולאחר מכן העבירה את התמונות לחוקריו של בעלי, שלומי. חוקריו של שלומי הראו לו את התמונות בעת חקירתו באותה פרשה, בניסיון לשבור את רוחו ולחלץ מפיו הודיה בעבירות חמורות.

...

30. אריקה מזרחי אפשרה, מתוך כוונת זדון ורצון להשפיל אותי, לשוטרים – גברים להיכנס לחדרה ולהביט בי כאשר הנקתי את תינוקתי. הרגשתי מושפלת ופגועה מהפגיעה בפרטיותי.

31. במהלך החקירה אריקה מזרחי עישנה סיגריות בחדר ואפשרה לשוטרים אחרים לעשן בחדר כשהחלונות בו היו סגורים. החדר היה מחניק מעישון. העישון נמשך גם בעת שהנקתי את בתי, חרף מחאותיי.

בחרתי לצטט דברים אלה מתצהירה של התובעת 2 שכן מדובר בטענות להתנהלות חמורה מאד של שוטרי משטרת ישראל, התנהלות המהווה התעללות קשה בתובעת 2 ובבתה התינוקת, התובעת 1.

הנתבעות מכחישות טענות אלה ומודות רק בעישון בחדר ובכך שנכנסו גברים לחדר החקירות כאשר התובעת הניקה את תמה התינוקת והנתבעת 1 הודתה גם בפרסום המאמר בעיתון.

חקירתה של התובעת 2 והאירועים בתוך חדרה של הנתבעת 1 לא צולמו ו/או הוקלטו בווידיאו או בכל דרך אחרת כך שמדובר בעדות התובעת אל מול עדויות השוטרים המעורבים (הנתבעת 1, מר

פיאמנטה והגב' לילך שרף) וכן בראיות נוספות שהן מזכרים שנרשמו בזמן אמת, עדויות במח"ש ובמסמך שנרשם ע"י התובעת 2 באותו היום.

בנסיבות כאלה כאשר כל צד אוהז בטענותיו ובגרסתו בחזקה, כחומה בצורה, די בסדק באותה חומה, כדי שגרסתו של אותו אדם, תתמוטט כמגדל קלפים.

כדוגמא: תע"א (י-ם) 1444/09 שוויקי ג'אסר נ' איוו מיטבורגר בע"מ (פורסם בנבו):

"גרסתו זו של התובע התמוטטה כמגדל קלפים..."

וכן בעת"מ (ת"א) 1001/03 מרגליות מרגלית שרה נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז מרכז (פורסם בנבו):

"טבלת האיזון מתחשבת בכל הגורמים שנמנו לעיל. היא בנויה כמגדל קלפים הנסמכים קלף על קלף. טול מן המבנה את אחד מקלפיו ותגרום לקריסת המבנה כולו".

כך שאם יתגלה סדק בגרסת אחד הצדדים, יידמה הדבר לקלף הניטל ממבנה המגדל, אשר יגרום לקריסתו כולו.

התובעת 2 נחקרה בחקירה נגדית על פני שתי ישיבות.

אומר כבר עתה כי עדותה של התובעת 2 היתה ברורה, סדורה, עקבית ומפורשת ולמרות החקירה הנגדית הארוכה אותה עברה, התובעת 2 עמדה על גרסתה שלא הופרכה או נסתרה בחקירתה הנגדית.

התובעת 2 חזרה למעשה על גרסתה אותה רשמה בתצהירה.

עד נוסף מטעם התובעים הינו שמואל מידד אשר לא היה עד ראיה להתנהלות בתוך חדרה של הנתבעת 1 אלא פגש בתובעת 2 לאחר צאתה מהחקירה, ויכול להעיד רק על דברים שהתובעת 2 אמרה לו מאותו מועד.

לאחר מכן החלה פרשת ההגנה:

הנתבעת 1 מסרה תצהיר ומתייחסת לאירועים שבחדרה כדלקמן:

"8. במהלך החקירה, אתי בחרה שלא לשתף פעולה ושמרה על זכות השתיקה. אתי סירבה לענות לשאלות ורק מלמלה תפילות או מזמורים או פרקי תהילים. לעתים קרובות, הפך המלמול לצעקות של ממש והיה נראה שהיא ממש באמוק. היא השתוללה, התפרעה וסיכנה את חיי התינוקת. אתי התהלכה הלוך ושוב בחדר כשהיא אחוזת תזזית,

כשהתינוקת בידיה, וכן ספר תפילה או סידור. ראשה של תמה התינוקת היה חשוף לפגיעה מהפינוק שהיו בקיר החדר. ניסיתי להרגיע אותה, תחילה בדיבור אבל אתי היתה במין טראנס כזה, היא היתה מנותקת מהמציאות מבטה בהה בספר והתרשמתי כי היא לא נמצאת איתנו. כדי לנסות ולהרגיע אותה ולהפנות את תשומת לב אליי, נגעתי בפניה כדי שתפנה אליי את מבטה מהספר שאותו הנחתי על השולחן. אדגיש כי לא סטרתי בפנייה של אתי ולא השתמשתי בכוח כנגדה, אלא רק אחזתי בפניה כדי להסב את מבטה אליי.

9. חששתי מאוד לשלומה של התינוקת בשל האמוק שבו הייתה אתי, בשל האחיזה החזקה בתינוקת שממש הזיעה, צרחה והאדימה מעוצמת האחיזה ומשום שבתזזיתיותה של אתי, ראשה של התינוקת היה עלול להיחבט בקיר. אף אם אתי לא התכוונה לכך, מכלול התנהגותה העמיד את התינוקת בסכנת פגיעה של ממש. אם זה לא היה המקרה, לא היתה מניעה שהתינוקת תיוותר בידיה, כפי שכבר חקרתי בעבר נשים שהגיעו עם התינוקות שלהן, ואין שחר לטענות שתמה נלקחה כדי להעניש את אתי או ללחוץ עליה לדבר, מעולם לא נקטתי בשום צעד או פעולה לא חוקית על מנת להביא לחקר האמת. אני דיווחתי לפיאמנטה והוא הנחה אותנו לקחת מידה את התינוקת. טובת הילדה חייבה את לקיחתה.

10. חשוב לי להדגיש כי התינוקת הועברה לידיה של לילך, שוטרת בתחנה, והיא שמרה היטב על התינוקת מחוץ לחדר. ניסינו לשכנע את אתי להעביר את התינוקת ללילך בזמן החקירה ואולם היא בעטה, השתוללה ובמהלך הדברים אף פצעה אותי בציפורניה, עד שמכנסיי הוכתמו מפציעתי ונשארה לי צלקת גם כחודש וחצי לאחר מכן, עת נחקרתי במח"ש.. לבסוף, הצלחנו לשחרר את התינוקת מאחיזתה הלופתת של אתי, והיא הועברה לשוטרת לילך לשמירה עליה ולהרגעתה מחוץ לחדר. התנהגותה של אתי ואופן אחיזתה את התינוקת הוא זה שגרם לתינוקת להגיב כפי שהגיבה.

11. גם לאחר שנלקחה התינוקת מידיה של אתי, היא המשיכה להשתולל בחדר וסירבה לשבת להירגע ולהיחקר ונאלצתי לכבול אותה ביד אחת לכסא כדי למנוע ממנה להמשיך ולהתפרע בחדר, להשתולל ולבעוט.

...

19. אכן צולמו תמונות של אתי במהלך החקירה וזאת לבקשת גורם חקירתי ואיני רואה בכך כל בעיה. אדגיש כי כלל לא רואים את התינוקת באף אחת מהתמונות."

מר שמוליק פיאמנטה הגיש תצהיר גם הוא, בו הוא מציין לגבי אירועים אלה:

6" אני פגשתי את אריקה בכניסה למפלג והכנסנו אותה דרך כניסה צדדית... כשהתחלנו ללכת במסדרון אשר משני צדדיו ממוקמים משרדי יחידות המחוז, אתי החלה לשייר ולצעוק בקולי קולות והדבר הפריע לעבודה התקינה של השוטרים במשרדים.

7. אתי המשיכה להרעיש ולצעוק בקולי קולות גם בחדר החקירה, ואני שמעתי ממשרדי את המהומה. נכנסתי לחדר החקירה ובקשתי מאתי שתירגע, שתכבד את המקום ותתיישב. אתי לא נשמעה לבקשתי והמשיכה להשתולל בתוך החדר, כאשר התינוקת בידה. היא החלה לנענע אותה מצד לצד, לקפץ על רגל אחת תוך כדי שירה וצעקות וכתוצאה מכך התינוקת החלה לבכות. הסברתי לה שעליה להירגע, לא לטובת החקירה אלא כדי להרגיע את התינוקת אך דבריי לא הועילו אלא להפך: בשלב מסוים היא החלה להתקרב לקיר החדר והיה נראה שראשה של התינוקת עלול להיפגע שכן אתי השתוללה וראשה של התינוקת כמעט ונחבט בקיר בשל התפרעותה של אתי. ביקשתי מאריקה שתקרא לשוטרת נוספת - לילך, שלא היתה חברה בצוות החקירה, להיכנס ולסייע בהרגעת הרוחות אבל גם היא לא הצליחה לשכנע את אתי להירגע, והתנהלותה של אתי רק הקצינה. היא חיזקה את אחיזתה בתינוקת שנבהלה וצווחה עוד יותר ופניה של התינוקת החלו להאדים ואף החלה להזיע. בשל הסכנה הממשית שנשקפה, הנחיתי להוציא מיידית את התינוקת מידיה של אתי. פעלתי כך לא רק כאיש משטרה שחשש לחיי התינוקת אלא גם כאבא, נחרדתי מהסיטואציה ואני מאמין שכל אדם באותה סיטואציה היה נוהג כמוני. אתי כמעט שמטה את התינוקת מידיה אל הרצפה ולילך מיהרה ותפסה את התינוקת וישיבה אתה בפינת הישיבה, כדי שאתי תוכל לראות את הילדה ולהיווכח שהכל בסדר. כשהתינוקת חולצה מהסכנה ראיתי שאריקה נחבלה בגב כף ידה והיא דיממה על מכנסיה הלבנים.

8. למרות שביקשתי מאתי לשבת, היא לא נרגעה אלא המשיכה להתפרע בריקודים, שירה בצעקות, דבר אשר הפריע לעבודה השוטפת של המפלג. זכור לי שהיא קיללה את אריקה וירקה ולא היה מנוס אלא מלכבול אותה לכיסא בידה.

...

10. טענות התובעים כאילו אתי הוכתה על ידי המשטרה אינן נכונות. מדובר בעלילה, הפרחת האשמות ללא בסיס. לכל אורך החקירה הקפדנו על שמירת זכויותיה, "...".

גם לילך שרף נתנה תצהיר ובו מציינת:

3". לא נמנית על צוות החקירה שמונה לחקור את פרשת מחתרת בת עין, ולא נטלתי חלק פעיל בחקירתו של איש מהמעורבים בניסיון הפיגוע בא-טור. עם זאת, ביום 23.5.02 בשעות אחר הצהריים, בסמוך לשעה 16:00, בעודי יושבת במשרדי המפלג, נקראתי לסייע בחדרה של אריקה בשל התפרעותה של תובעת 2, אתי דביר (להלן – "אתי") שסיכנה את חיי ביתה...

4. מאז חלף זמן רב ומטבע הדברים, היום איני זוכרת את כל הפרטים בצורה בהירה ובהודעת מח"ש שנגבתה ממני – זכרתי את הפרטים בצורה טובה יותר ואני מבקשת לראות בהודעתי מיום 7.7.02 כחלק בלתי נפרד מתצהירי זה. אציין כי חרף חלוף הזמן, עד היום זכורה לי היטב הסכנה שנשקפה לתינוקת, עליה ארחיב בהמשך.

מצ"ב כנספח הודעתי במח"ש וסימונה א'.

5. מיד כשנכנסתי לחדר, הבחנתי במצוקת התינוקת שנגרמה מהתפרעותה של אתי. היא צרחה, קיללה קשות ("אייכמנים" "תחלו בסרטן") ואחזה את התינוקת בחוזקה. ניסיתי להרגיע את הסיטואציה והצגתי את עצמי כמי שאינה קשורה לחוקרים. היה לי חשוב שהיא לא תקשר אותי אליהם כדי שלא תחשוש ותשתף עימי פעולה ותעביר לידי את התינוקת. בקשותיי לא הועילו כלל, ואתי התפרעה עוד יותר. אתי טילטלה את התינוקת, אחזה בה ממש בחוזקה ומחצה אותה ואני זוכרת שהאדימה.

6. בשלב זה פיאמנטה הנחה אותנו להוציא את התינוקת מידיה של אתי משום שהיא סיכנה אותה: אתי הלכה הלך ושוב בחדר, ובשלה מסוים נעצרה סמוך לפינת החדר, אני זוכרת היטב שחצצתי בגופי בין הקיר ובין ראשה של התינוקת שכמעט ונחבט משום שאתי טילטלה אותה. היא ניסתה כל הזמן ליצור פרובוקציות גם על חשבון התינוקת.

מצ"ב מזכרי בעניין מזמן אמת וסימונו ב'.

7. חשוב לי להדגיש כי לקיחת התינוקת נועדה להגן על התינוקת מפני אימה שבאותה עת ממש השתוללה. הזדעזעתי מהלפיתה החזקה שלה ומהטלטול שלה את התינוקת שהייתה מבועתת. היא קיללה, בעטה בכולנו, שרטה את אריקה והתנהגה לתינוקת כמו שבחיים שלי לא ראיתי אמא מתנהגת ככה לתינוקה.

8. לבסוף הצלחנו לשחרר את התינוקת ואני התיישבתי מול החדר, כדי שאתי תיווכח שהכל בסדר ותירגע. התינוקת תחילה צווחה ולאחר מכן נרגעה בעזרתו של חוקר אחר. ... אני מעריכה את משך הזמן עד שהתינוקת הוחזרה לאתי, כחצי שעה ואני חזרתי לעיסוקיי."

שלוש הגרסאות של הנתבעת 1, של מר פיאמנטה ושל הגב' שרף, מצביעות על התנהלותה הקשה של התובעת 2, על ההשתוללות הקשה שלה וכאשר הבחינו שהתובעת 2 מסכנת את בתה, התובעת 1, הוחלט לקחת את התובעת 1 מידי התובעת 2 בכוח על מנת להגן עליה מפניה.

גרסאות הנתבעת 1 ושני העדים הנוספים מטעם הנתבעות (מר שמוליק פיאמנטה והגב' לילך שרף), עומדות כחומה בצורה כנגד עדותה היחידה של התובעת 2, עדות יחידה של בעל דין (סעי' 54 [לפקודת הראיות](#) [נוסח חדש], תשל"א-1971).

כפי שציננתי לעיל, היה ויסתבר כי בחומה בצורה זו קיים ספק, הרי שספק זה עלול למוטט את החומה ואת הגרסאות – כמגדל קלפים.

הסדק הראשון

הגב' לילך שרף צירפה לתצהירה 2 מסמכים מהותיים. האחד הוא הודעתה במח"ש – **נספח א'** - לגביו היא אומרת בסעי' 4 לתצהירה **כי שם זכרה את הפרטים טוב יותר** והשני – **נספח ב'** - הוא מזכר שערכה הגב' שרף **"מזמן אמת"**.

בהודעתה במח"ש מציינת הגב' שרף גרסה שגויה לקרות הדברים:

"בתאריך 23.5.02 אני יושבתי בחדרי שזה בנפרד מהחדר של אריקה ופיאמנטה משום שאנחנו בצוותים נפרדים. באיזה שהוא שלב אריקה נגשה אלי ובקשה שאני אגש לקחת את התינוק. אז חשבתי שזה תינוק היום אני יודעת שזה תינוקת. שאני אקח אותה כדי שהיא אריקה תחקור את האמא אתי דביר. נכנסתי לחדר והצגתי את עצמי בפני אתי דביר. אמרתי לה שאני רק מזכירה כאן שלא תחשוש ממני שאני אקח את התינוק ואני אשב כאן ממש בסמוך לחדר כדי שאריקה תוכל לדבר איתה. כמובן היא לא הסכימה היא הלכה הלוך ושוב בחדר תוך כדי שהיא ממלמלת כל מיני תפילות וגם קיללה משהו כמו אייכמנים, תחלו בסרטן כל מיני זה היה מזעזע. בשלב שאני נכנסתי זה היה אחרי כל הדין ודברים איתה. פיאמנטה באותו רגע ביקש ממני לקחת את התינוק ולצאת. וזה בגלל שהיא התהלכה בחדר באגרסיביות ולפתה בכח את התינוק ככה שהאוזן שלו התקפלה ממש צמוד אליה ככה שאוזנו מקופלת והוא ממש צרח. והיה חשש שהיא תזיק לו וזה תינוק בסך הכל בן כמה חודשים. בכל מקרה פיאמנטה ניסה לפתוח לה את הידיים. היא בעטה בנו ושרטה את אריקה אריקה ניסתה לפתוח לה את הידיים לשחרר את האחיזה שלה מהתינוק היא פשוט כמעט הרגה אותו בלפיתה שלה. אריקה פתחה את הזרועות שלה ופיאמנטה עזר לה ואני לקחתי את התינוק ויצאתי החוצה.

.....

נכון שאריקה קראה לי לבוא לקחת את התינוק כי רוצה לדבר עם אתי. זה היה הרעיון. אני ידעתי שאני באתי לקחת את התינוק ואז נכנסתי וראיתי את מה שראיתי... (ההדגשות שלי – א.ב.).

הגב' שרף אומרת במח"ש כי נקראה לקחת את התינוק על מנת שהנתבעת 1 תוכל לחקור את התובעת 2 !! ולא כיוון שהתינוק היה בסכנה !!

המזכר נספח ב', שנרשם בזמן אמת, לגרסת הגב' שרף בתצהירה, מציין גם הוא עובדות שונות מהגרסה שבתצהיר:

"היום בסמוך לשעה 16:00 נתבקשתי ע"י רפ"ק שמוליק פיאמנטה ורס"מ אריקה מזרחי לטפל בתינוק של גב' אתי דביר על מנת שתוכל להחקר במפלגנו. כשביקשתי לקחת את הילד לחדר הסמוך התחילה גב' אתי דביר להשתולל לאחוז את הילד בחוזקה תוך כדי שכמעט הטיחה את ראש התינוק בקיר קיללה ובעטה בכולנו. בשלב זה נכנס שמוליק פיאמנטה וניסה לקחת את הילד תוך כדי שהפעיל כח סביר למען שחרורו מידיה שלפתו אותו בחזקה. לאחר מספר רגעים לקחתי את התינוק לחדר הסמוך" (ההדגשות שלי – א.ב.).

במזכר זה אומרת הגב' שרף, **בזמן אמת**, כי המטרה לה נקראה לחדרה של הנתבעת 1 היתה לקחת את התינוק כדי שהתובעת 2 תיחקר ורק אז כשביקשה לקחת את הילד, **רק אז התחילה** התובעת 2 להשתולל !!!

כמו כן, הנתבעת 1 רשמה גם היא מזכר ביום 23.5.02 (נספח ב' לתצהירו של מר שמוליק פיאמנטה):

"היום בסמוך לשעה 1530 ביחד עם צ'יקו לוי, חברנו עם ניידת ממחוז שי אשר העבירו לרכבנו את העצורה אתי דביר וחזרנו איתה למפלג התשואל.

במהלך הנסיעה שאלתי אותה אם היא מניקה, הנ"ל לא השיבה ומלמלה כל העת תפילה. **כשהגענו למפלג, ביקשתי ממנה למסור את התינוק לשוטרת לילך שרף אולם העצורה סירבה.** עפ"י הנחייתו של רפ"ק שמוליק פיאמנטה, לאחר שהעצורה ניסתה להטיח את ראש הילד בקיר, הוצאתי מידיה את התינוק תוך הפעלת כוח סביר. ... (ההדגשות שלי – א.ב.).

גם ממזכר זה עולה כי התובעת 2 נתבקשה למסור את התובעת 1 לשוטרת לילך שרף, **לפני** חקירתה ובמועד הגעתה למפלג !!

יוזכר כי אירועים אלה של לקיחת התינוקת מידיה של התובעת 2, מתרחשים כאשר ולאחר שהתובעת 2 הבהירה **כי היא שומרת על זכות השתיקה.**

עדי ההגנה, נחקרו בעניינים אלה בביהמ"ש.

מר פיאמנטה (החל מעמ' 57 לפרוטוקול בשורה 28) :

"ש. נתת את ההוראה לקחת את התינוקת?

ת. אני נתתי את ההוראה להוציא אותה לאור הסיטואציה שהיתה.

ש. לילך שרף הוא פקוד שלך?

ת. לא חושב שהיא היתה בצוות שלי אך היתה במפלג.

ש. אתה מכיר אותה טוב?

ת. מכיר אותה כחוקרת במפלג.

...

ש. היא אומרת אמת?

ת. עד כמה שאני מכיר אותה, כן.

ש. מפנה למזכר מיום 23.05 (נספח ב' לתצהירה של שרף).

ת. (קורא).

ש. האם מה שכתוב בו אמת – המשפט הראשון אמת?

ת. **זה לא היה בדיוק ככה. הסיטואציה היתה שונה.**

ש. כלומר המשפט לא אמת?

ת. **הסיטואציה היתה אחרת.**

לשאלת ביהמ"ש למה אני מתכוון, אני משיב: התובעת החזיקה בידיה תינוקות כבת 8 חודשים, רקדה, השתוללה על רגל אחת, שרה בקולי קולות, צרחה, נכנסה באיזה שהוא שלב לאטרף ואיבדה עשתונות. היה חשש ממשי לילדה מסיבה פשוטה שהיא החזיקה אותה בחוזקה תוך ששילבה את שני ידיה על התינוקות. הבחנו שהילדה מתחילה להכחיל וצורחת והתובעת בשלה רוקדת, שרה. היה חשש ממשי שיקרה משהו לילדה בכך שתוך כדי הריקודים היא התקרבה לאחד מקירות המשרד. קראתי ללילך והנחיתי את אריקה להשתמש בכוח סביר על מנת להוציא את הילדה כשהיה חשש ממשי לחייה. אם הסיטואציה הזו היתה קורית היום גם הייתי נוהג אותו דבר. אני לא נגעתי בה ולא ניסיתי לקחת את הילדה, השתמשתי בשתי חוקרות על מנת שלא יעלה בעתיד ושיגידו שאני כגבר נגעתי באשה. ...

ש. התשובה שלך שלילך שרף שיקרה כשהיא כתבה את המזכר באותו יום, ביום החקירה, שאתה נתת הוראה לקחת את התינוקות כדי שאיתי תוכל להיחקר?

ת. אין שחור-לבן, תן לי להסביר. הסיטואציה שאני סיפרתי ככה זה היה, גם היום הייתי נוקט אותם אמצעים. מה שלילך סיפרה – לא יודע אם זה שקר או אמת. אני יודע את המציאות שלי, אני יודע שנכחתי בכניסה לדלת וראיתי את מה שראיתי.

ש. מפנה למשפט השני במזכר הנ"ל. "כשביקשתי לקחת את הילד לחדר הסמוך..." אתי התחילה להשתולל רק כשלילך רצתה לקחת ממנה את הילדה. זה גם שקר.

ת. לא. אין שחור-לבן.

אתי דביר כמו שצינתי, מהרגע שירדה מהרכב המשטרתי בכניסה הצדדית של מפלג התשאל ומשרדים נוספים, מאותו רגע החלה בשירים, ריקודים, צעקות, מדובר במסדרון של כ-25-30 מטרים, שכתוצאה מכך שהיא החלה להשתולל ולצרוח, לשיר שירים, לקרוא הלל, אנשים מכל המשרדים יצאו לראות על מה המהומה. בהגיענו למפלג הוכנסה אתי דביר על ידי אריקה למשרד, גם שם המשיכו הריקודים והצעקות והשירים. לילך הגיעה בשלב מסוים, היא לא שייכת לצוות. אין לי מושג מתי היא הגיעה. אני זוכר שאמרתי לה שתסייע לאריקה.

לשאלת ביהמ"ש – מדוע בלילך שרף בזכ"ד כשהיא מפרטת את מה שהיה בהוצאת התינוקות, מדוע היא לא מציננת שהנתבעת 1 אריקה היתה נוכחת בכלל? אני משיב: אין לי מושג. הסברתי מה שהיה בדיוק.

ש. אני מציג לך מזכר של אריקה מיום 23.05 – אתה מכיר אותו? (נספח ב' לתצהירך). מקריא לך את הפיסקה השנייה, היא אמת או שקר?

ת. לא יכול לתת לך תשובה.

ש. יכול להיות שאריקה מלכתחילה ביקשה מאתי לתת את התינוקות וכשאתי סירבה אז התחילו ההשתוללויות כלומר היוזמה באה לקחת את התינוקות עוד בתחילת החקירה לפני שאיתי התחילה לומר משהו?

ת. לא יכול לתת תשובה. אני יודע שההשתוללות החלה לפני שהגענו למפלג.

...

ש. למה לא כתבת מזכר על כל העניין הזה? שנתת הוראה להוציא תינוקות מידיים של אמא, תינוקות בת 8 חודשים ולהושיב אותה מחוץ לחדר ולסגור את חדר החקירות?

ת. יכול להיות שלא רשמתי מזכר. .. (ההדגשות שלי – א.ב.).

אציין כי מר פיאמנטה לא הצליח להתמודד עם המזכרים שנרשמו בזמן אמת ע"י השוטרו לילך שרף והנתבעת 1, לאחר שהוטחו בפניו, ותשובותיו היו מתחמקות, ולא ברורות (סומנו בקו תחתון).

לא ברור גם מדוע, למרות אירוע כה קשה ומיוחד, מר פיאמנטה בחר שלא לרשום מזכר בזמן אמת על האירועים.

הגב' לילך שרף העידה בפני ביום 14.4.16 (החל מעמ' 65 לפרוטוקול):

ש. את כתבת מזכר ביום 23.5.00 (צ"ל 23.5.02) שצורף לתצהירך כנספח ב' – האם מה שכתוב בו אמת.

ת. כן.

ש. ביום 7.7.02 העדת במח"ש בנוגע לתלונות כנגד אריקה מזרחי והעדות שלך צורפה כנספח א' לתצהיר וכל מה שכתוב אמת.

ת. כן.

ש. את זוכרת את האירוע?

ת. אני זוכרת את האירוע.

ש. אז תסבירי לי מדוע מה שנאמר בתצהירך סותר גם את המזכר וגם את העדות שלך במח"ש ואפרט. את כותבת בתצהירך בסעיף 5 שמיד שנכנסת לחדר הבחנת במצוקת התינוקת שנגרמה מהתפרעותה של אתי. במזכר שאת כותבת, את כותבת שהתבקשת על ידי רפ"ק שמוליק ילנטה (צ"ל פיאמנטה) ורס"ד (צ"ל רס"ב) אריקה מזרחי לטפל בתינוק של אתי דביר על מנת שתוכל להחקר במפלגנו. שביקשת לקחת את הילד לחדר הסמוך התחילה אתי דביר להשתולל. את אומרת בחקירה שלך שבאיזה שהוא שלב אריקה ניגשה אליה וביקשה שאקח את התינוק. אח"כ את כותבת שאני אקח אותה כדי שאריקה תחקור את אמא דביר. את מבינה שזה סתירה מהותית. איך את מסבירה את זה.

ת. אני כתבתי את המזכר הזה ביום 23.5 וזה היה בסמוך לאירוע, במזכר הזה אני מפרטת את הדברים, לא כ"כ מפרטת כותבת את הדברים שצורה מאוד עניינית בלי להסביר את כל הסיטואציה הזאת. מאוחר יותר שאני נחקרת במח"ש אני מסבירה מה קרה בדיוק, אין סתירות בין הדברים אלא יש הרחבה של האירוע.

...

במזכר את כותבת שהתחילה להשתולל... רק כשביקשת לקחת את הילדה מהידיים אני משיבה שאני לא יודעת למה כתבתי את המילה התחילה. אני עדיין זוכרת את זה ולמרות שעבר המון שנים, אני זוכרת את הסיטואציה שהילדה יכלה להיהרג על ידי אמא שלה" (ההדגשות שלי – א.ב.).

גרסתה של עדה זו בתצהירה ובפני בביהמ"ש, סותרת למעשה את גרסתה שנרשמה בזמן אמת במזכר ובעדותה במח"ש ותשובותיה בפני אינן ברורות (סומנו בקו תחתון).

הנתבעת 1 (החל מעמ' 110 לפרוטוקול):

ש. מציג לך מזכר מיום 23.5.02 – האם את כתבת אותו?

ת. כן.

ש. האם מה שכתוב בו אמת.

ת. כן.

ש. האם את עומדת כרגע מאחורי כל האמור בו?

ת. כן.

ש. בפיסקה השניה במשפט השני כתוב.. "שהגענו למפלג, ביקשתי ממנה למסור את התינוק לשוטרת לילך שרף אולם העצורה סירבה". כשהגעת למפלג מי אמר לך לומר לה לתת את התינוק ללילך שרף?

ת. אני מעריכה שפיאמנטה. לא זוכרת.

ש. זה היה מיד שהגעת למפלג.

ת. כנראה.

ש. אז כמובן קראת ללילך שרף כדי שתיקח את התינוק.

ת. נכון.

ש. כלומר, כל העדות שלך ושל שותפיך שלקחת התינוק היתה לאחר שהיא השתוללה וסיכנה את חייו התפוררה כאן לחלוטין. ביקשת ממנה למסור את התינוק שהגעת למפלג בהוראת פיאמנטה ולא כתוצאה משום התנהגות שלה אלא לפני כל החקירה. תאשרי לי.

ת. אתחיל מזה שאני לא חושבת שמאה אחוז שזה בהוראת פיאמנטה אולי זה החלטה שלי, לא זוכרת. בשעה שנכנסנו למשרד למיטב זכרוני החשודה כבר התחילה לצעוק, זה באמת לא היה בשלב שהתינוק היה כנראה בסכנה אך היא השתוללה וביקשה שתמסור את התינוק לידיה שלך לילך אך היא סירבה.. " (ההדגשות שלי – א.ב.).

המשך בעמ' 112 :

ש. את סותרת מה שכתבת במזכר שם כתבת שדרישה למסירת הילד היתה מיד שהגעתם למפלג. ת. שמוליק פיאמנטה המתין בכניסה למסדרון שמוביל למפלג כאשר הודעתי לו שאנו בדרך עם העצורה והתינוק שלה. הוא ליווה אותנו עד למשרד. אני לא יכולה לשחזר בדיוק מה נאמר או מתי נאמר, אני לא פוסלת אפשרות שאני הצעתי לה בתחילה למסור את התינוק ללילך יכול להיות וההצעה הזאת אולי היתה לפני שסיכנה את חיי התינוק, יכול להיות שבמהלך ההליכה במסדרון שראיתי אותה בסערת רגשות וצועקת אז הצעתי לה שעל מנת שנוכל לחקור אותה למסור את הילד ללילך וזה יכול להיות" (ההדגשות שלי – א.ב.).

עדותה של הנתבעת 1 בעניין זה אינה ברורה ואינה סדורה (סומן בקו תחתון). מה שברור הוא כי גרסתה של הנתבעת 1 בתצהירה אינה תואמת את מה שרשמה במזכר מיום 23.5.02 ואת הדברים החלקיים שמסרה בעדותה בפני כי הניסיון לקחת את התובעת 1 מהתובעת 2 היה לפני החקירה וכשהגיעו למפלג.

יודגש עוד כי הנתבעת 1 לא רשמה מזכרים המציינים את השתוללותה הנטענת של התובעת 2 והמניע ללקיחת התובעת 1 מידיה.

"ש. ציינת קדם שכתבת מזכרים בזמן אמת ושמסקפים את מה שהעדת עליו עכשיו. ת. אממ... מזכרים לא נמצאים אצלי. אני גם לא זוכרת אם רשמתי אם איזה מזכרים לכך או שמופיע בעדות.. בעצם זה מופיע בכל מקום אני חושבת. רגע.. שניה אחת בבקשה (מעיינת במסמכים) - אני מצטערת אני לא יודעת איפה זה מופיע, ציינתי את זה למיטב זכרוני במח"ש ולא זוכרת אם רשמתי על כך מזכרים. אבל בעצם נכחו רבים, הרבה אנשים ראו את ההתנהלות שלה" (עמ' 98 לפרוטוקול) וכן בעמ' 101 לפרוטוקול.

הנתבעת 1 מחזקת את המניע האמיתי ללקיחת התובעת 1 מידיה של התובעת 2, בעדותה במח"ש :

"על כל פנים אמרתי לו שכך אני לא יכולה לחקור אותה ואז הוא נתן לי הנחייה לקחת לה את הילד" (עמ' 2 לעדותה במח"ש מיום 8.7.02 בשורות 9-10) (ההדגשות שלי – א.ב.).

"ש. האם לקיחת התינוק היה אקט של ענישה כלפיה "את משתוללת אז התינוק ילקח ממך". מה תגובתך?

ת. חד משמעית זה לא היה אקט של ענישה. מתפקידי כחוקרת זה למצות חקירה ולהביא לחקר האמת. אני לא סמכות שיפוטית, מעולם לא נקטתי בשום צעד או פעולה לא חוקית ע"מ להביא לחקר האמת. מבחינתי המטרה לא מקדשת את האמצעים. עצם לקיחת הילד ממנה היה בהנחיית ראש הצוות... אולם במקרה הנוכחי הזה גם טובת הילד שלומו של התינוק למעשה חייב את לקיחתו" (עמ' 8-9 לעדותה של הנתבעת 1 במח"ש).

בניגוד לגרסתה של הנתבעת 1 כי המניע ללקיחת התובעת 1 היה הסכנה לבריאותה, הנה ניתן לראות כי היה מניע נוסף – ביצוע החקירה, וזאת יוזכר כאשר התובעת 2 שומרת על זכות השתיקה.

הסדק השני

עתה אדון באופן בו הוצאה/נלקחה התובעת 1 מידיה של התובעת 2 ומעורבותו של מר פיאמנטה במהלך זה.

סע' 18 לתצהירה של התובעת 2 :

"מאחר והתעקשתי לשמור על זכות השתיקה, מזרחי החליטה לממש את איומיה ולהוציא מידי את התינוקת, תוך שימוש בכוח. לא הסכמתי וחיבקתי את התינוקת אל גופי. בשלב זה החלו לקחת לי אותה בכוח: הם ניסו לפתוח לי את הידיים, והכו אותי בפנים, ומשכו את התינוקת בכוח. מזרחי תפסה אותי, פתחה את ידי בכוח, שרטה אותי בציפורניה כך שהשאירה לי שריטות על הידיים, הכתה אותי בפניי שוב והוציאה מידי בכוח את התינוקת ומסרה אותה לשרף. גם פיאמנטה דחף אותי כשהגענו לכיוון הדלת. הוא פתח לי את הידיים בכוח ומשך לי את התינוקת וכך הם הוציאו את התינוקת מידי. לא יכולתי להמשיך להתנגד – הם פשוט תלשו לי את התינוקת והוציאו אותה מהחדר" (ההדגשות שלי – א.ב.).

תצהירה של הנתבעת 1

הנתבעת 1 לא פירטה את האופן בו נלקחה התובעת 1 מידיה של התובעת 2 וציינה בסעי' 9 לתצהירה באופן כללי וסתמי בלבד:

"אני דיווחתי לפיאמנטה והוא הנחה אותנו לקחת מידיה את התינוקת".

הא ותו לא.

במזכר מיום 23.5.02 רושמת הנתבעת 1 כדלקמן:

"עפ"י הנחייתו של רפ"ק שמוליק פיאמנטה, לאחר שהעצורה ניסתה להטיח את ראש הילד בקיר, הוצאתי מידיה את התינוק תוך הפעלת כוח סביר. לציין שכל העת היא קיללה ובעטה בי ושרטה אותי. בסופו של דבר התינוק נלקח ע"י לילך שרף למשרד סמוך".

השוטרת לילך שרף מוסיפה בעדותה במח"ש:

"בכל מקרה פיאמנטה ניסה לפתוח לה את הידיים. היא בעטה בנו ושרטה את אריקה אריקה ניסתה לפתוח לה את הידיים לשחרר את האחיזה שלה מהתינוק היא פשוט כמעט הרגה אותו בלפיתה שלה. אריקה פתחה את הזרועות לשה ופיאמנטה עזר לה ואני לקחתי את התינוק ויצאתי החוצה". (עדותה במח"ש מיום 7.7.02 בעמ' 1).

ובמזכר שרשמה ביום 23.5.02:

"בשלב זה נכנס שמוליק פיאמנטה וניסה לקחת את הילד תוך כדי שהפעיל כח סביר למען שחרורו מידיה שלפתו אותו בחזקה. לאחר מספר רגעים לקחתי את התינוק לחדר הסמוך".

הגב' שרף העידה בפני בעניין זה (בעמ' 70 לפרוטוקול):

"ש. את במזכר שלך שבשלב זה נכנס שמוליק וניסה לקחת את התינוק תוך שהפעיל כוח. את אומרת בחקירה במח"ש בש' 17 שבכל מקרה פיינטה ניסה לפתוח את הידיים. אני אומר לך שפיינטה אומר שלא נגע באתי דביר.

ת. אני מעידה על מה שאני זוכרת, ועל מה שכתבתי, אני לא יודעת מה אמר לא ראיתי אותו שנים. זה מסביר גם כאן שאני כותבת פיינטה ניסה לקחת את הילד תוך שהפעיל כוח סביר ואני כותבת באופן מפורט וזה מסביר את המצב.

ש. פיינטה אחז באתי דביר.

ת. לא זוכרת. אני יכולה להסביר מה שאני כתבתי אבל אני לא זוכרת להגיע מי החזיק בדיוק איפה ולמה. זה היה מצב לא פשוט, אני הייתי עסוקה בלחצות את הראש של התינוק מהקיר וגם אני

ארוצה שיבינו שזה לא תנאי מעבדה. אני לא זוכרת בדיוק איפה היו מונחות הידיים. אני לא יודעת מה בדיוק עשה. אני לא זוכרת להגיד בדיוק.

.....

אני לא יודעת להגיד מה ראיתי" (ההדגשות שלי – א.ב.).

בעמ' 77 :

"ת. לא זוכרת מי פתח את הידיים אבל כתבתי שזה שמוליק.

ש. זה הכוח הסביר ששמוליק הפעיל שאת כתבת במזכר.

ת. אני מתארת לעצמי שכן.

ש. כשהוא פתח את הידיים החזקת את התינוקת.

ת. כן. אני לקחתי אותה בסופו של דבר" (ההדגשות שלי – א.ב.).

למרות ניסיונות להתחמק ממתן תשובות ברורות (סומן בקו תחתון), הגב' שרף מאשרת בסופו של דבר את מה שכתבה במזכר.

הנתבעת 1 העידה בפני :

"ש. האם פיאמנטה נגע באתי דביר?

ת. נגע במרפק שלה פעם אחת וביקשה שאף גבר לא יגע בה ומאז הוא לא נגע בה. הוא ביקש להרגיע אותה" (עמ' 115 לפרוטוקול בשורות 29-31).

הנתבעת 1 והגב' שרף מאשרות כי מר פיאמנטה היה שותף פעיל בלקיחת התובעת 1 מידיה של התובעת 2. הנתבעת 1 מציינת נגיעה במרפק בלבד ואילו הגב' שרף מעידה על השתתפות פעילה ומהותית, בהפעלת כוח סביר בפתיחת ידיה של התובעת 2 על מנת להרפות אחיזתה בתינוקת.

והנה בניגוד ובסתירה לעדויות אלה, מר פיאמנטה מספר דברים אחרים (בעמ' 58 לפרוטוקול):

"ש. מפנה למזכר מיום 23.05 (נספח ב' לתצהירה של שרף).

ת. (קורא).

ש. האם מה שכתוב בו אמת – המשפט הראשון אמת?

ת. זה לא היה בדיוק ככה. הסיטואציה היתה שונה.

ש. כלומר המשפט לא אמת?

ת. הסיטואציה היתה אחרת.

לשאלת ביהמ"ש למה אני מתכוון, אני משיב: התובעת החזיקה בידיה קראתי ללילך והנחיתי את אריקה להשתמש בכוח סביר על מנת להוציא את הילדה כשהיה חשש ממשי לחייה אני לא נגעתי בה ולא ניסיתי לקחת את הילדה. השתמשתי בשתי חוקרות על מנת שלא יעלה בעתיד ושיגידו שאני כגבר נגעתי באשה" (ההדגשות שלי – א.ב.).

ובעמ' 60 :

"ש. כלומר עדותך היא שלא נגעת באתי דביר.

ת. כהוא זה.

....

כתוב "שמוליק אחז בה במרפק וביקש ממנה להירגע". אני לא זוכר שאחזתי בה. אני לא מכחיש ולא מאשר את מה שנרשם שם".

גרסתו של מר פיאמנטה נסתרת לחלוטין בגרסאות הנתבעת 1 והגב' שרף שהעידו (והגב' שרף רשמה "בזמן אמת") כי הוא נגע בתובעת 2 (בין אם נגיעה במרפק כגרסת הנתבעת 1 ובין אם שימוש בכוח סביר כגרסת הגב' שרף) ותשובותיו גם בעניין זה מתחמקות ולא ברורות (סומן בקו תחתון).

מתן תשובה "אני לא מכחיש ולא מאשר את מה שנרשם שם", אינה יכולה להתקבל. האמת היא אחת ועל עד להשיב אמת בצורה מדויקת על דוכן העדים ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בקצין משטרה מנוסה וותיק.

דע עקא כי מר פיאמנטה בחר שלא לרשום מזכר כלשהו בזמן אמת על שהתרחש.

הסדק השלישי

ליחידה החוקרת קיימת חובה לתעד חקירת חשודים, לרבות את התנהגותם במהלך החקירה.

דע עקא כי בטופס חקירתה של התובעת 2 בתחנת המשטרה (נספח ב' לתצהיר התובעת 2) אין כל אזכור להשתוללותה הנטענת של התובעת 2 אלא הנתבעת 1 רשמה אך ורק כי :

"23 הערת החוקרת: הנ"ל אינה משתפת כלל פעולה אלא רק מתפללת בקול רם. לאור

24 האמור, אין אפשרות להמשיך ולגבות את עדותה".

הא ותו לא ! ;

כמו כן לא נרשם כל מזכר מפורט על השתוללות זו ע"י הנתבעת 1 (עמ' 108 לפרוטוקול בשורות 6-1 ובעמ' 98 בשורות 19-23).

כפי שציינתי קודם לכן, טענותיהם המוצקות של עדי הנתבעות כחומה בצורה, עלולות להתמוטט כמגדל קלפים לו ייווצר בהן סדק.

הסתירות בגרסאות כפי שפורט על ידי לעיל והאופן בו עדי הנתבעות מסרו את עדותם בתשובות מתחמקות ולא ברורות, מקימים ויוצרים את אותו סדק נדרש על מנת למוטט את גרסאותיהם כמגדל קלפים.

לפיכך אני קובע כי אותה חומה בצורה של גרסאות של עדי הנתבעות, מתמוטטת כמגדל קלפים ואני בוחר להעדיף את גרסתה הברורה והעקבית של התובעת 2!!

גרסתה של התובעת 2 הינה כאמור עדות יחידה של בעלת דין, אך היא נתמכת באותם סדקים בגרסאות עדי הנתבעות, המזכרים והעדויות במח"ש, שפורטו על ידי בהרחבה לעיל, נתמכת באותו מכתב שהתובעת 2 רשמה בו ביום לאחר שחרורה מן המעצר ובאותות האמת אותם ראיתי בעדותה הסדורה, העקבית והברורה אשר לא נסתרה ולא הופרכה.

בניגוד לעדותה זו של התובעת 2, עדויות עדי הנתבעות, היו לא ברורות, לא עקביות, סותרות ומתחמקות ואני דוחה את גרסתם.

לפיכך אני קובע כי גרסתה של התובעת 2 לאירועים שבמהלך החקירה בתחנת המשטרה במגרש הרוסים ועד לשחרורה, היא הנכונה.

פרק שלישי: "האירועים שלאחר החקירה".

אין חולק כי לאחר שחרורה של התובעת 2 היא רשמה מכתב ובו פירטה את השתלשלות העניינים לגרסתה ואין חולק כי הנתבעת 1 פרסמה כתבה (מקאמה) בעיתון.

הדברים הכתובים מעידים בעד עצמם ועל כן כל שנותר הוא לבחון את הרשום ונפקותו המשפטית.

ההכרעה המשפטית

לאחר שקבעתי את העובדות, אקבע כעת את המסקנות המשפטיות העולות מעובדות אלה – לפי הנטען בכתב התביעה.

התובעות 1-2 טוענות בכתב התביעה להתקיימותן של העילות:

לנתבעת 1: תקיפה, פגיעה באוטונומיה ובפרטיות, איומים, גרימת כאב וסבל רב, הפרת חובה חקוקה של סעי' 378 לחוק העונשין, של סעי' 170 לחוק העונשין (חילול ספר תהילים), סעי' 368 לחוק העונשין, סעי' 192 לחוק העונשין, סעי' 382 ו- 277 לחוק העונשין, פקודת המשטרה, החוק למניעת עישון במקומות ציבוריים והחשיפה לעישון התשמ"ג-1983, חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן – "חוק המעצרים"), חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, רשלנות, כליאת שווא, סעי' 32(3) ו- 42(4) לחוק הגנת הפרטיות, סעי' 7 לחוק איסור לשון הרע.

מדובר על עילות מפקודת הניזקין (תקיפה, פגיעה באוטונומיה הפרת חובות חקוקות, רשלנות, כליאת שווא), הפרת חוק הגנת הפרטיות והפרת חוק איסור לשון הרע.

לנתבעת 2: סעי' 11-14 לפקודת הנזיקין וסעי' 2 לחוק הנזיקין האזרחיים (אחריות המדינה) התשי"ב-1952, סעי' 38 לחוק המעצרים, התשנ"ו-1996 (בגין מעצר בלתי מוצדק).

אך בסיכומיהן, טענו התובעות לעילות התביעה של תקיפה, הפרת חובה חקוקה, רשלנות, כליאת שווא ופרסום לשון הרע. לפיכך, אתייחס להלן לעילות התביעה כפי שנטענו בסיכומים.

עוולת התקיפה

סעי' 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], קובע כדלקמן:

"(א) תקיפה היא שימוש בכוח מכל סוג שהוא, ובמתכוון, נגד גופו של אדם על ידי הכאה, נגיעה, הזזה או בכל דרך אחרת, בין במישרין או בעקיפין, שלא בהסכמת האדם או בהסכמתו שהושגה בתרמית, וכן נסיון או איום, על ידי מעשה או על ידי תנועה, להשתמש בכוח כאמור נגד גופו של אדם, כשהמנסה או המאיים גורם שהאדם יניח, מטעמים סבירים, שאכן יש לו אותה שעה הכוונה והיכולת לבצע את זממו.

(ב) "שימוש בכוח", לענין סעיף זה – לרבות שימוש בחוס, באור, בחשמל, בגאז או בכל דבר אחר או חומר אחר, אם השתמשו בהם במידה שיש בה להזיק".

הנתבעת 1 מודה בנגיעה/אחיזה בפניה של התובעת 2 והזזתם אליה ומודה בעישון בחדר בנוכחות התובעת 2 ובתה התינוקת. לאחר שקבעתי כי גרסת התובעת 2 היא הנכונה יש להוסיף גם כי הנתבעת 1 הכתה/סטרה לתובעת 2 בפניה והוציאה את התובעת 1 מידה של התובעת 2 בכוח במטרה פסולה – ועל כן אני קובע כי הנתבעת 1 עוולה כלפי התובעות בעוולת התקיפה.

על מנת להשלים את התמונה בעניין העישון בחדר החקירות, אציין כי הפרחת העשן בחדר, תוך שהתובעות מצויות בו בניגוד לרצון, כאשר ברור כי עשן זה מזיק לבריאות, נכלל לדעתי בתוך אותה הגדרה של "שימוש בכוח", ע"י חומר שיש בו כדי להזיק.

עוולת הפרת חובה חקוקה

התובעים טוענים להפרת החובות החקוקות כדלקמן:

- חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן – "חוק המעצרים").
- פקודת המשטרה.
- חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.
- סעי' 170, 192, 277, 368, 378, 379 ו- 382 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן – "חוק העונשין").
- חוק איסור העישון במקומות ציבוריים, התשמ"ג-1983.

חוק המעצרים

התובעות טוענות כי נעצרו ע"י המשטרה שלא בגין העבירות בהן התובעת 2 נחשדה ועל כן מדובר בהפרת חובה חקוקה לפי חוק זה.

בקשת המעצר ובטופס צו המעצר נרשם כי התובעת 2 מסרבת להזמנות שניתנו לה להתייצב לחקירה וכי מדובר בעבירה של ניסיון לחבול בחומרי נפץ וסעיף האישום הוא קשירת קשר לביצוע פשע. עילת המעצר נרשמה שיבוש הליכי חקירה.

אין חולק כי התובעת 2 נחקרה בעבירה של "אי מניעת פשע" שאינה מנויה על העבירות שצוינו בבקשת המעצר ובצו המעצר.

סעי' 13 לחוק המעצרים קובע בין היתר:

- "(א) שופט לא יצווה על מעצרו של אדם, אלא אם שוכנע כי קיים חשד סביר שהאדם עבר עבירה, שאיננה חטא, ומתקיימת אחת מעילות אלה:
- (1) קיים יסוד סביר לשיבוש הליכי חקירה ... התחמקות..
 - (2) קיים יסוד סביר לחשש יסכן בטחונו של אדם...
 - (3) בית המשפט שוכנע, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, שיש צורך לנקוט הליכי חקירה שלא ניתן לקיימם אלא כשהחשוד נתון במעצר; ...
- (ב) שופט לא יצווה על מעצר לפי סעיף קטן (א), אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של קביעת ערובה ותנאי ערובה, שפגיעתם בחירותו של החשוד פחותה" (ההדגשות שלי – א.ב.).

הבסיס, אם כן, להוצאת צו המעצר הינו חשד סביר שאותו אדם עבר את העבירה שנרשמה בבקשת המעצר.

סעי' 15 לחוק המעצרים דן בסדרי הדין וקובע כי בקשת המעצר תיתמך בהצהרתו של השוטר המגיש אותה בה יצוינו בין היתר תמצית העובדות ועילת המעצר.

סעי' 20 לחוק המעצרים קובע:

"מי שנעצר לפי צו של שופט, ולא קבע השופט שהעצור יובא לפניו לשם שחרורו, או את תנאי הערובה לשחרורו, או את שחרורו ללא ערובה, רשאי קצין משטרה להורות על שחרורו, לפני תום תקופת המעצר שנקבעה בצו, ללא ערובה, או לקבוע ערובה..."

בעמ' 205 לספרו של יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק ראשון הליכים שלפני משפט א' נאמר:

"ההוראה מכוונת בעיקרה, לאפשר לקצין משטרה לשחרר עצור שנעצר על פי צו של שופט – ראשוני או הארכה – במקום: שאין עוד הצדקה עניינית בהחזקתו במעצר או שניתן להשיג את תכלית המעצר בתנאי שחרור מתאימים; והשחרור אינו "מתנגש" בהוראה שהורה השופט בצו המעצר" (ההדגשות שלי – א.ב.).

השאלה היא האם בשלב בו הסתבר לנתבעות כי התובעת 2 לא תיחקר על חשד לביצוע העבירות החמורות שביססו את בקשת המעצר (עמ' 90-93 ו-109-110 לפרוטוקול) אלא על עבירה אחרת, קלה הרבה יותר, האם אז היתה עדיין הצדקה עניינית להמשך החזקת התובעת 2 במעצר.

לאחר שמיעת הראיות, אני סבור שהתשובה לשאלה זו היא שלילית – באותו שלב, לא היתה כל הצדקה עניינית להמשך מעצרה של התובעת 2 וניתן היה להודיע לה שהיא כבר אינה עצורה אלא בחזרת משוחררת וניתן היה לחקור אותה כמשוחררת.

התובעת 2 מסרה כי היא שומרת על זכות השתיקה, התובעת 2 החזיקה בידה את התובעת 1, תינוקת בת 8 חודשים ולא הוכח בפני בראיה כלשהי על קיומה של עילת מעצר כלשהי כנגדה, באותו מועד, כדי לבסס את הצדקת העניינית של המשך המעצר.

הראיה היא כי לאחר כ- 5 שעות מהגעתה של התובעת 2 אל תחנת המשטרה, שוחררה התובעת 2 ללא כל תנאי וללא שהוגש כנגדה כתב אישום.

לא היתה כל הצדקה להמשיך להחזיק את התובעת 2 בחדר החקירות ולא היתה כל הצדקה לאזוק את ידה אל הכיסא. לכשראה צוות החקירה כי התובעת 2 שומרת על זכות השתיקה, בהיעדר כל עילת מעצר אחרת, היה עליו לשחררה מן המעצר.

מדובר במשגה חמור של היחידה החוקרת, ויודגש פעם נוספת כי בעת חקירתה של התובעת 2 במפלג במגרש הרוסים, נשמט הקרקע מהחשד סביר שנרשם בבקשת המעצר, כי התובעת 2 ביצעה את העבירות שביססו את בקשת המעצר ולא היתה עוד כל הצדקה עניינית להמשך מעצרה.

לפיכך אני קובע כי הופרה החוקה החקוקה עפ"י סעי' 13, 15 ו-20 לחוק המעצרים.

פקודת המשטרה

התובעות טוענות כי הסעת התובעת 1 ללא כיסא בטיחות, הפרדתה מאימה, הטיפול בה בידי מי שאינו מוסמך לעשות כן, החזקתה במתקן שאינו מתאים והנקתה שלא בנוכחות שוטרים גברים מהווה הפרת החובה החקוקה של פקודת המשטרה.

התובעות לא ציינו את סעיף החיקוק הרלוונטי והפנו לנוהלי המשטרה/פקודות המטה הארצי.

סעי' 63(א) לפקודת הניקיון קובע מהי חובה חקוקה:

"...חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק..."

סעי' 3 לחוק הפרשנות, תשמ"א-1981 קובע הגדרת חיקוק :

""חיקוק" – חוק או תקנה".

סעי' 1 לפקודת הפרשנות [נוסח חדש], קובע הגדרת חיקוק :

""חיקוק" – כל חוק וכל תקנה ...".

הנהלים הפנימיים של המשטרה אינם מהווים חוק או תקנה ועל כן אינם מהווים חיקוק.

לפיכך הטענה בדבר הפרת החובה החקוקה בעניינים אלה נדחית.

חוק יסוד : כבוד האדם וחירותו

התובעות לא ציינו סעיף ספציפי בחוק זה ועל כן לאחר עיון בחוק אציין כי הסעיפים הרלוונטיים הם 2, 4, 5 ו-7.

סעי' 8 קובע כי אין לפגוע בזכויות לפי חוק זה אלא בחוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש, או לפי חוק כאמור מכוח הסמכה מפורשת בו.

אני סבור כי הנתבעת 1 הפרה גם את החובות החקוקות לפי חוק זה.

אני סבור כי קיים חוק המורה או מאפשר סיכון תינוקת בהסעתה ברכב ללא מתקן מתאים לכך (כאמרת אגב שכן לדעתי מדובר בהרחבת חזית בנקודה זו), המאפשר הוצאת תינוקת בכוח מידיה של אמה לידי מי שאינו מוסמך לכך עפ"י דין, המאפשר הפעלת כוח על התובעת 2 כדי להוציא מידיה את בתה, המאפשר כבילתה של התובעת 2 באזיק לכסא, כדי לגרום לה להחקר למרות רצונה לשמור על זכות השתיקה, ועוד....

חוק העונשיןסעי' 170 דן בעלבון הדת וקובע:

"ההורס, מזיק או מחלל מקום פולחן, או כל עצם המוחזק מקודש לקהל אנשים, בכוונה לבזות את דתם, או ביוזעין שהם עשויים לראות במעשה זה עלבון לדתם, דינו – מאסר שלוש שנים".

אני סבור כי כאשר הנתבעת 1 חטפה את ספר התהילים מידיה של התובעת 2 והעיפה אותו אל הרצפה, הפרה את חובתה החקוקה שלא לעשות כן, לפי סעי' 170 זה.

מעשה זה חמור. הנתבעת 1 ידעה כי התובעת 2 אשה דתית שומרת מסורת וידעה או שהיה עליה לדעת כי ספר התהילים מקודש לה. חטיפת ספר התהילים והשלכתו אל הרצפה היה מעשה מכוון לבזות ולהעליב את דתה של התובעת 2.

סעי' 192 דן באיומים. אני סבור כי כאשר הנתבעת 1 איימה על התובעת 2 שאם לא תדבר בחקירה, בתה התינוקת תילקח ממנה, הפרה את חובתה לפי סעיף זה.

סעי' 277 דן בלחץ של עובד הציבור. מפאת חשיבותו של סעיף זה אצטט אותו במלואו:

"עובד הציבור העושה אחת מאלה, דינו – מאסר שלוש שנים:

- (1) משתמש, או מורה להשתמש, בכוח או באלימות נגד אדם כדי לסחוט ממנו, או מאחר שהאדם יש לו ענין בו, הודיה בעבירה או מידע בדבר עבירה;
- (2) מאיים על אדם, או מורה שיאיימו עליו, בפגיעה בגופו או בנכסיו, שלו או של אחר שהאדם יש לו ענין בו, כדי לסחוט מן האדם הודיה בעבירה או מידע בדבר עבירה".

מאחר שקיבלתי את גרסתה של התובעת 2 לאירועים בחדר החקירות, ולאור הודאת הנתבעת 1 באחיזה בפניה של התובעת 2 והסטתם אליה לצורך החקירה – **כאשר התובעת שומרת על זכות השתיקה** - אני קובע כי הנתבעת 1 הפרה גם חובה חקוקה זו.

סעי' 336 דן בהתעללות בקטין או בחסר ישע. אני קובע כי הנתבעת 1 הפרה חיקוק זה כאשר הוציאה/קרעה בכוח את התובעת 1 מידיה של התובעת 2, ללא כל סמכות ו/או הצדקה לעשות כן.

אני מקבל את הטענות בדבר הסכנה שנשקפה לתובעת 1 מידיה של התובעת 2 שכן הרצון והכוונה לקחת את התובעת 1 מידיה של התובעת 2 עלו עוד לפני תחילת החקירה ולאור המזכר שנערך ע"י השוטרת לילך שרף, רק בעקבות זאת, החלה התובעת 2 להשתולל כאשר הבינה שלוקחים ממנה את בתה בכוח.

סעי' 378-379 דנים בתקיפה. לאור קביעותיי לעיל, הנתבעת 1 הפרה גם חובה זו.

סעי' 382 דן בתקיפה בנסיבות מחמירות. סעי' זה חל באותה נקודה בה 3 השוטרים פעלו במשותף בכוח להוצאת התובעת 1 מידיה של התובעת 2.

החוק למניעת העישון במקומות ציבוריים והחשיפה לעישון, התשמ"ג-1983.

הנתבעות טוענות כי במועד האירועים, לא חל האיסור לעשן בתחנת המשטרה והאיסור על כך הוסף רק בשנת 2007.

התובעות לא הוכיחו אחרת ועל כן הטענה בדבר חיקוק זה נדחת.

עוולת הרשלנות

סעי' 35 לפקודת הנזיקין קובע מהי עוולת הרשלנות:

"עשה אדם מעשה שאדם סביר ונבון לא היה עושה באותן נסיבות, או לא עשה מעשה שאדם סביר ונבון היה עושה באותן נסיבות, או במשלח יד פלוני לא השתמש במיומנות, או לא נקט מידת זהירות, שאדם סביר ונבון וכשיר לפעול באותו משלח יד היה משתמש או נוקט באותן נסיבות – הרי זו התרשלות; ואם התרשל כאמור ביחס לאדם אחר, שלגביו יש לו באותן נסיבות חובה שלא לנהוג כפי שנהג, הרי זו רשלנות, והגורם ברשלנותו נזק לזולתו עושה עוולה".

התובעת 1

התובעות טוענות כי ביחס לתובעת 1 מדובר ברשלנות בהקשר למעצר בבת עין בגין עבירה שלא נחשדה בה, הסעתה שלא בכיסא בטיחות, הפרדתה מאמה בניגוד לנוהל, שימוש בכוח להוצאתה מידי אמה וסיכון חייה, הטיפול בה ע"י אדם אחר שלא הוסמך לכך, החזקתה במעצר במתקן לא חוקי, עישון בחדר בנוכחותה והחקירה הרשלנית של התלונות במח"ש.

המעצר בבת עין בגין עבירה שלא נחשדה בה והסעה שלא בכיסא בטיחות:
מדובר בתובעת 1 שלא נעצרה, תינוקת בת 8 חודשים, ונסיבות המעצר של אמה והסעתה שלא בכיסא בטיחות לא נכללו ממילא במסגרת שהותוותה בכתבי הטענות ועל כן מהוות הרחבת חזית.

הפרדתה של התובעת 1 מאימה בניגוד לנוהל, שימוש בכוח להוצאתה מידי אמה וסיכון חייה, הטיפול בה ע"י אדם אחר שלא הוסמך לכך והחזקתה במעצר במתקן לא חוקי:

התובעות הציגו את הנוהל הפנימי של משטרת ישראל, חטיבת החקירות, מס' 03.300.037 "הטיפול המשטרתי בקטינים מתחת לגיל 12" סע' 5: "ילדים קטנים, לרבות פעוטות, שהגיעו לתחנה יחד עם הוריהם שנעצרו, הקובע כדלקמן:

"א. יש לאפשר להורה העצור, ליצור קשר מיידי עם הורה או אחראי אחר, שיביאו לתחנה לקחת את הילדים באופן מיידי.

ב. סרב ההורה העצור לעשות כן – יש לעשות כל מאמץ על מנת לתת להורה או אחראי אחר (כגון בן משפחה אחר) שיגיע לתחנה באופן מיידי, ולהעביר את הילדים לחזקתו. העברת הילדים לחזקתו של אחראי אחר שאינו הורה, טעונה הסכמת ההורה העצור.

ג. לא ניתן היה לתת להורה או אחראי אחר כאמור או שלא נתן ההורה העצור את הסכמתו להעביר את ילדיו לאחראי אחר – יוזמן פק"ס (באמצעות פק"ס מחוזי) בדחיפות לתחנה והילדים יועברו לחזקתו, גם ללא הסכמת ההורה העצור, לצורך המשך טיפולו של פק"ס בהתאם לסמכויותיו. עם הגעת הפק"ס, יש לאפשר לו להיפגש עם ההורה העצור, בין השאר על מנת לנסות לשכנעו להגיע לפתרון מוסכם ביחס לילדיו.

ד. בכל מקרה, אין להכניס לתא המעצר את ההורה העצור עם ילדיו הקטנים. כמו כן אין להפרידם ממנו ללא הסכמתו, אלא לצורך העברתם לחזקת פק"ס כאמור או לחזקת ההורה האחר.

ה. התקיימו נסיבות מיוחדות, שאינן מאפשרות לפעול כאמור לעיל, יש לפנות לקבלת הנחיות מקצין הנוער המחוזי, אשר ייוועץ לצורך זה בפק"ס מחוזי ובמידת הצורך יפנה גם לרמ"ח נוער שיוועץ עם פק"ס ראשית" (ההדגשות שלי – א.ב.).

נוהל זה ברור ומפורש!!

התובעת 1 הגיעה לתחנה עם אמה התובעת 2. על צוות החקירה היה לפעול עפ"י הנוהל ולא להתחיל עם החקירה עד להגעתה של פק"ס (פקידת סעד) מלשכת הרווחה אשר תפקידה לטפל בקטינים במקרה כזה.

נוהל זה מפורש ולא ברור מדוע הנתבעת 1 ו/או מר פיאמנטה לא פעלו על פיו.

לא נטען ולא הוכחו כל נסיבות אשר מנעו או הצדיקו חריגה מנוהל זה, חריגה אשר פגעה קשות בזכויותיה של התובעת 1 התינוקת.

החמור מכל הוא הפרת הנוהל האוסר הפרדת הילד הקטין מהוריו ללא הסכמתם, לאחר שהוכח בפני כי מטרת הפרדה זו היתה לחקור את התובעת 2 ללא הפרעות.

היש דבר החמור יותר מאשר קריעה של תינוק בן מספר חודשים מידיה של אמו ???

אני קובע כי הנתבעות הפרו את הנוהל הנ"ל ובכך התרשלו כלפי התובעת 1 בעניין זה.

אדגיש כי אין לקבל את הטענה כי השתוללות התובעת 2 והסכנה שנשקפה לתובעת 1 מידיה היתה ההצדקה והמעשה הנכון ללקיחת התובעת 1 מידיה של התובעת 2. הרי לאחר כשעה וחצי התובעת 1 הוחזרה לידיה של התובעת 2.

עישון בחדר בנוכחותה של התובעת 1

מדובר בתינוקת מניקה בת 8 חודשים ואין לקבל כל הסבר המנסה להצדיק עישון בחדר סגור בנוכחותה.

מדובר על רשלנות רבתי ועל זלזול ממשי בתובעת 1 ובבריאותה.

החקירה הרשלנית של התלונות במח"ש

לא הוכח כי החקירה במח"ש היתה רשלנית ולא הובאו כל ראיות לכך לרבות העדת חוקרי מח"ש. דין הטענה בעניין זה להידחות.

התובעת 2

ביחס לתובעת 2 טענת הרשלנות הינה בהקשר למעצר בבת עין בצו מעצר בגין עבירה שאינה חשודה בה, הדרישה למסור את התובעת 1 לידיה של השוטרת שרף, תפיסת פניה ע"י הנתבעת 1 וסיבובם ע"י הנתבעת 1, הכאתה ע"י הנתבעת 1 ומר פיאמנטה, לקיחת התובעת 1 מידיה בכוח, כבילתה

לכיסא, האיומים כי בתה תילקח אם לא תדבר, חטיפת ספר התהילים וביזויו, הפרדת התובעת 1 ממנה, החזקתה במתקן מעצר לא חוקי, הנקה בנוכחות גברים, עישון בפניה בחדר סגור, צילומה ללא הסכמתה ושלא למטרת החקירה, חקירה רשלנית במח"ש, אי יידוע בדבר העמדה לדין והרשעת הנתבעת 1 בבי"ד משמעותי ואי מתן החלטה של היועמ"ש בבקשה לקובלנה פלילית במשך 6 שנים.

המעצר בבת עין בצו מעצר בגין עבירה שאינה חשודה בה

קבעתי לעיל כי הנתבעות הפרו חובה חקוקה של סעי' 20 לחוק המעצרים כאשר הותירו את התובעת 2 במעצר למרות שנחקרה בגין עבירה אחרת חמורה פחות מהעבירות שביססו את בקשת המעצר.

אני קובע בהתאם, כי בהתנהלות זו קיימת גם רשלנות שכן יש לצפות מחוקר סביר בנסיבות העניין – תמיד – כי יפעל עפ"י החובה החקוקה ועפ"י החוק.

הדרישה למסור את התובעת 1 מידיה של התובעת 2 לידיה של השוטרת שרף, לקיחת התובעת 1 מידיה בכוח, האיומים על כך והחזקה במתקן לא חוקי

כפי שקבעתי קודם לכן, במעשים אלה הפרו הנתבעות את הוראות הנוהל המשטרתי הקובע את החובה לזמן מידיה פק"ס וכן האוסר הפרדת הקטין מהוריו ללא הסכמתם.

כמו כן הוכח בפני כי מדובר בשיקול זר לנוהל של הפרדת קטין מהוריו, כאשר המטרה היתה אחת ויחידה – לצורך ניהול החקירה של התובעת 2.

לפיכך אני קובע כי הנתבעות התרשלו בעניין זה כלפי התובעת 2 גם כן.

תפיסת פניה ע"י הנתבעת 1 וסיבובם ע"י הנתבעת 1, הכאתה ע"י הנתבעת 1 ומר פיאמנטה

קבעתי קודם לכן כי מעשים אלה מהווים תקיפה ועל כן נכללים גם בגדר עוולת הרשלנות, שכן ברור שחוקר משטרה סביר לא היה נוהג באופן זה.

כבילתה של התובעת 2 לכיסא

אין חולק כי הנתבעת 1 כבלה את ידה של התובעת 2 לכיסא בחדר החקירות.

הנתבעות טוענות כי הנתבעת 1 עשתה כן בעקבות השתוללותה של התובעת 2.

איני מקבל טענה זו.

התובעת 2 הודיעה כי היא שומרת על זכות השתיקה ובאותו מעמד התובעת 1, בתה התינוקת בת 8 חודשים נלקחה ממנה בכוח – בנסיבות אלה לא היתה הצדקה כלשהי לכבול אותה לכיסא.

האם התובעת 2 הפגינה מסוכנות לנתבעת 1 אשר חייבה כבילה זו? הדבר לא נטען ולא הוכח. אני סבור כי הנתבעת 1 כבלה את התובעת 2 על מנת שתוכל לחקור אותה תוך הפרת זכויותיה הבסיסיות לכבוד האדם, לחירות ולשמור על זכות השתיקה.

כפי שצינתי קודם לכן לגבי הפרת החובה החקוקה של [חוק המעצרים](#), מאחר שהתובעת 2 נחקרה על עבירה אחרת פחותה יותר מזו בגינה נעצרה ומאחר שהודיעה על רצונה לשמור על זכות השתיקה, למעשה לא היה יותר מה לעשות עמה. לא היתה יותר הצדקה עניינית להמשיך ולהחזיק בה כעצורה ולא היתה כל הצדקה להמשיך ולחקור אותה.

על כן לא היתה כל הצדקה לכבול אותה לכיסא אלא היה על הצוות החוקר לשחררה מן המעצר ולהחזיר לה את התובעת 1 מידית.

נראה כי מטרת המעצר והכבילה לכיסא היתה כטענת התובעים, על מנת להפעיל לחץ על התובע 3 בחקירתו בשב"כ. אמצעי חקירה זה, העושה שימוש בתובעות 1-2 כחפץ, כבובות תוך הפרת זכויותיהן הבסיסיות להליך הוגן, לכבודן ולחירותן הינו פסול וחמור.

הנתבעות התרשלו גם במעשה זה.

חטיפת ספר התהילים וביזיון

קבעתי קודם לכן כי הנתבעת 1 הפרה חובה חקוקה של [סעי' 170 לחוק העונשין](#).

לפיכך, אני קובע כי הנתבעת 1 התרשלה גם בעניין זה שכן ברור שחוקר משטרה סביר לא ינהג באופן זה ונגד החוק.

הנקה בנוכחות גברים, עישון בפניה בחדר סגור

ראוי היה כי יתאפשר לתובעת 2 להניק את בתה התובעת 1 בפרטיות ועל מנת לשמור על כבודה, אך לא הוכח בפני כי מעשה זה מגיע עד כדי רשלנות.

כמו כן ראוי היה כי הנתבעת 1 לא תעשן בחדר סגור עם התובעת 2 ועם התובעת 1 התינוקת. בעניין זה קבעתי כבר כי מדובר ברשלנות ביחס לתובעת 1 ואני קובע כך גם ביחס לתובעת 2.

צילום התובעת 2 ללא הסכמתה ושלא למטרת החקירה

לא ראיתי רשלנות בצילום התובעת 2 שכן ממילא עפ"י דין קיימת חובה לתעד חקירות לרבות בווידאו.

אמנם נעשה שימוש בתמונות התובעת 2 כעצורה במסגרת חקירתו של התובע 3 אך לא הוכח בפני כי הדבר נעשה ברשלנות או תוך מעשה אסור.

כמו כן, העילה לפי [חוק הגנת הפרטיות](#) התיישנה וזאת לפי [סעי' 26](#) לחוק הקובע תקופת התיישנות של שניים.

לפיכך אני דוחה טענות אלה.

לגבי יתר טענות הרשלנות בהקשר לחקירה רשלנית במח"ש, אי יידוע בדבר העמדה לדין והרשעת הנתבעת 1 בבי"ד משמעתי ואי מתן החלטה של היועמ"ש בבקשה לקובלנה פלילית במשך 6 שנים, לא מצאתי לייחס מעשים או מחדלים אלה לנתבעת 1.

כליאת שווא

[סעי' 26 לפקודת הנזיקין](#) קובע כדלקמן:

"כליאת שווא היא שלילת חירותו של אדם, שלילה מוחלטת ושלא כדין, למשך זמן כלשהו, באמצעים פיסיים או על ידי הופעה כבעל סמכות".

התובעים טוענים לעוולה זו בהתייחס ללקיחתה בכוח של התובעת 1 מידיה של התובעת 2 והחזקתה בידיה של השוטרת שרף עד שהוחזרה לאמה.

הוכח לעיל כי מעשה זה נעשה בניגוד לנוהל ברור ומפורש של משטרת ישראל ובנסיבות אלה, לא ניתן לראות גם הגנה כלשהי [בסעי' 27 לפקודת הנזיקין](#).

לפיכך אני קובע כי הנתבעות עוולו גם בעוולה זו כלפי התובעת 1.

מעצר שווא – פיצוי

לגבי טענת הפיצוי לפי [חוק סדר הדין הפלילי \(סמכויות אכיפה – מעצרים\)](#), תשנ"ו-1996 (להלן – [חוק המעצרים](#)), בשל הטענה בדבר מעצר השווא, לא ניתן לעתור לפיצוי זה בתביעה זו אלא היה על התובעת 2 לעתור לפיצוי לפי [סעי' 38 לחוק המעצרים](#) – לביהמ"ש הפלילי הדין במעצר לפי [סעי' 3 \(ב\)](#) לחוק המעצרים.

פרסום לשון הרע כנגד התובעת 2

ביום 5.7.02 הנתבעת 1 פרסמה כתבה בעיתון "כל העיר" בירושלים (נספח ל"א לתצהיר התובעת 2).

הנתבעת 1 מאשרת את דבר הפרסום וטוענת כי פרסום זה לא כלל את שמות התובעים, אינו מתייחס אל התובעים, כי לתובעים אין שם טוב, והפרסום נבע מהמצוקה הקשה בה היתה הנתבעת 1 באותה תקופה עקב האיומים שחוותה היא ומשפחתה ועוד...

להלן הפרסום:

"בבת עין

לא מכבר חוויתי הצצה
אנתרופולוגית נדירה
על כת שעל המדינה, הדת ואלוהים
תפסה מונופול,
ובזכות מונופול זה נטול האמירה,
מרשה לעצמה לעשות הכל.
לפגוע, לנאץ, לאיים, להרוג,
הכל באצטלה של אידיאולוג
שכביכול עם אלוהים מנהל דיאלוג.
כת זו, בשם אלהים,
איבדה ערך לחיי אדם,
אפילו על עצמם ובשרם.
כאשר הם מתיישבים באמצע שום מקום
רק כדי להרגיז איזה פלאח ערבי
ולבצע בו פוגרום
וטובי חיילינו נאלצים לשמור
על קומץ אנשים, שאת כל מי
שאינו בצלמם ובדמותם הם כה מתעבים,
מי בכלל צריך מבחוח אויבים
...העובדה הפשוטה,
... היא תורת מוסר או שאינה דת,
כלל אינם יודעים.
על כן אנקוט לשון פשוטה
שאותה כל פנאט מצוי יבין,
הדברים הטובים ביותר
הנעשים בקיצוניות
נעכרים כמי שופכין".

אכן, כתבה זו אינה מציינת את שמות מי מהתובעים אלא מתייחסת לקבוצה של אנשים ל- "כת".

השאלה הנשאלת כעת היא האם כתבה זו המתייחסת לקבוצה של אנשים, יכולה להתייחס גם לתובעים ברמה המקימה להם עילת תביעה כנגד הנתבעת 1.

סעי' 3 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 קובע כדלקמן:

"אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה".

אך סעי' 4 קובע:

"לשון הרע על חבר בני אדם או על ציבור כלשהו שאינם תאגיד, דינה כדין לשון הרע על תאגיד, אלא שאין בה עילה לתובענה אזרחית או לקובלנה. ולא יוגש כתב אישום בשל עבירה לפי סעיף זה אלא על ידי היועץ המשפטי לממשלה או בהסכמתו".

כידוע המבחן בענייני לשון הרע הוא אובייקטיבי.

ממקרא הכתבה עולה בבירור כי הפרסום מתייחס לכת מתיישבי בת עין, אך אין בפרסום זה התייחסות אישית ספציפית למי מהתובעים.

לפרסום כגון דא מתייחס סעי' 4 לעיל, המסיר את הבסיס לקיומה של עילת תביעה עצמאית למי מהתובעים בתיק זה (ראה גם דיני לשון הרע, אורי שנהר, בעמ' 161-162).

אמנם הפרסום מכיל לשון הרע, כך על פניו, ומתייחס לציבור אנשים אך אינו יכול להקים עילת תביעה אישית לתובעים.

אשר על כן, העילה בדבר הוצאת לשון הרע, נדחית.

זכות השתיקה

סוגיה זו, הינה מהותו של הליך זה שבפני.

סעי' 47 (א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 קובע:

"אין אדם חייב למסור ראיה אם יש בה הודיה בעובדה שהיא יסוד מיסודותיה של עבירה שהוא מאשם בה או עשוי להיות מואשם בה".

סעי' 52 לפקודת הראיות מחיל הוראה זו גם על מסירת עדות במשטרה.

סעי' 2(2) לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות) קובע:

"אדם, הנחקר כך, יהיה חייב להשיב נכונה על כל השאלות, שיציג לו בשעת החקירה אותו קצין משטרה, או קצין מורשה אחר כנ"ל, חוץ משאלות שהתשובות עליהן יהיה בהן כדי להעמידו בסכנת אשמה פלילית".

זכותו של חשוד לשמור על השתיקה הינה זכות יסודית ובסיסית ומהווה את לב ליבו של טוהר ההליך הפלילי המונע עיוות דין והשומר על זכויות החשוד כנגד רשויות אכיפת החוק. זכות זו התחזקה לאחר חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

"עקרונית – להבדיל מהודאת בעל דין במישור האזרחי – "שתיקה" של חשוד אינה יכולה לשמש ראיה לחובתו שהרי זוהי זכות יסוד של כל אדם;" (קדמי, על הראיות חלק ראשון מהדורה 2009 בעמ' 19).

"החסיון מפני הפללה עצמית (או "זכות השתיקה"), מבטא את אחת מזכויות היסוד השמורות על-פי החוק לכל אדם בישראל והיא: הזכות שלא לומר דבר – בעל-פה או בכתב – העלול לשמש ראיה לחובתו בהליך פלילי.

...

לכאורה, המדובר בזכות שלא להשיב תשובה מפלילה לשאלה מסוימת. ברם, כאשר מדובר ב"חשוד" – מתרחבת הזכות והופכת לזכות לשתיקה מוחלטת". (קדמי, על הראיות חלק ראשון מהדורה 2009 בעמ' 27-28).

התובעת 2 בחרה בזכות השתיקה, וזכותה: ,לשתוק" !! ולמרות זאת, הנתבעת 1 הפרה חובתה לאפשר לתובעת 2 לממש זכויותיה, ניסתה לגרום לה להישבר ולשנות את רצונה וניסתה להשפיע עליה להשיב לשאלות ולהיחקר. בחלק מהפעולות שנעשו ע"י הנתבעת 1, כנטען ע"י התובעת 2, מודה הנתבעת 1 (כדוגמת האחיזה בפניה של התובעת 2 וסיבובם אליה ואיזוקה לכיסא).

זכותה של התובעת 2 לשמור על שתיקה היא זכות יסוד בסיסית בהליכים הפליליים, להימנע מהפללה עצמית ועל מנת שתוכל לתת כל הודעה באופן חופשי ומרצון.

"Section 7 of the Charter accords a detained person a pre-trial right to remain silent, and the scope of that right extends beyond the narrow formulation of the confessions rule. The rules relating to the right to remain silent adopted by our legal system, such as the common law confessions rule and the privilege against self-incrimination, suggest that the scope of the right in the pre-trial detention period must be based on the fundamental concept of the suspect's right to freely choose whether to speak to the authorities or remain silent. This concept, which is accompanied by a correlative concern with the repute and integrity of the judicial process, is consistent with the right to counsel and the right against self-incrimination affirmed by the Charter. ...

Under s. 7, the state is not entitled to use its superior power to override the suspect's will and negate his choice to speak to the authority or to remain silent. The courts, therefore, must adopt an approach to pre-trial interrogation which emphasizes the right of a detained person to make a meaningful choice and which permits the rejection of statements which have been obtained unfairly in circumstances that violate that right of choice.

...

Once the right to remain silent attaches, any communication between an accused and an agent of the state (including a suborned informer) is subject to the right and may proceed only if the accused waives the right;" (R. v. Hebert [1990] 2 S.C.R. 151: Scope of right to silence, the court of Appeal for the Yukon territory, Canada).

עפ"י גישה זו כאשר חשוד עצור מביע את רצונו לשמור על זכות השתיקה, כל תקשורת בינו לבין חוקר המשטרה כפופה לזכות זו וניתנת להתקיים רק כאשר החשוד מוותר על זכותו.

בתיק [פח \(י-ם\) 5034/02](#) מדינת ישראל נ' ירדן מורג ואח', [פורסם בנבו] התיק בעניינו גם של התובע 3, נקבעו בין היתר ע"י כב' ביהמ"ש המחוזי בירושלים הדברים הבאים:

"לאזהרת חשוד בטרם ימסור את גרסתו או ישיב על שאלות החוקרים יש מטרה והיא שבידי החשוד זכות חוקתית לשתוק בעמדו מול איש מרות החוקר אותו וכי אין עליו לחשוש או לפחד ממנו וגם אין עליו לסמוך על הבטחותיו".

למרות קיומה של זכות בסיסית חוקתית זו לתובעת 2, פשוט לשתוק !!, ולמרות שמסרה כי היא מבקשת לממש זכות זו ולשמור על שתיקתה, עשה הצוות החוקר ובמיוחד הנתבעת 1, מעשים על מנת להביא את התובעת 2 להישבר ולוותר על זכותה זו ולדבר תוך שהם מפעילים עליה לחצים פסולים.

התנהלות זו אינה תקינה ומהווה חריגה קשה מנוהלי ההתנהלות המצופה מחוקרי משטרה המגיעה עד עוות דין והתעמרות בחשוד תוך הפרת זכויותיו הבסיסיות להליך הוגן.

הנתבעת 1 אינה יכולה ליהנות מההגנה המוקנית [בסעי' 7א לפקודת הנזיקין](#). מעשיה של הנתבעת 1 נעשו בידועין תוך שוויון נפש וזלזול בזכויותיהן של התובעות 1-2, בחריגה מסמכויותיה.

לאור כל האמור לעיל אני קובע כי הנתבעת 1 עוולה כלפי התובעות 1-2 ועליה לפצות אותן על הנזקים שנגרמו להן.

אחריות הנתבעת 2

הנתבעת 2 אחראית בפיצוי התובעות 1-2 לאור היותה המעבידה והשולחת של הנתבעת 1 כאשר אין חולק שמעשי הנתבעת 1 נעשו במסגרת תפקידה כחוקרת משטרה.

[סעי' 3 לחוק הנזיקים האזרחיים \(אחריות המדינה\)](#), תשי"ב-1952 אינו יכול לתת הגנה לנתבעת 2 לאור העובדה כי לא נטען בשום מקום ע"י הנתבעת 1 כי עשתה את שנטען כלפיה ע"י התובעים בתחום הרשאה חוקית, מתוך אמונה סבירה ובתום לב בקיומה של הרשאה חוקית. ההפך הוא הנכון, הנתבעת 1 הכחישה את גרסת התובעת 2 לגבי האלימות שהופעלה כלפיה והודתה בחלק מהדברים ובטעותה (העבירות המשמעותיות בהן הורשעה הנתבעת 1)

וכן הוכחה עוולת הרשלנות שממילא הוחרגה מההגנה הניתנת בסעיף זה.

הנזקים

התובעות 1-2 לא צירפו חוות דעת רפואיות ואינן טוענות לנכות כתוצאה מהאירועים והעוולות שהוכחו לעיל.

כמו כן לא צורפו קבלות בגין הוצאות רפואיות ו/או נסיעות ולא נטען לעזרת צד ג'.

כך שראש הנזק היחיד שנטען ורלוונטי לתביעה זו בעילות לפי [פקודת הנזיקין](#) הוא כאב וסבל המצוי בשיקול דעתו של ביהמ"ש.

התובעות מציינות כי מדובר במקרה חמור ביותר של אלימות מזעזעת וכי אין תקדים למקרה כזה בפסיקה ועותרות לייחס מקרים דומים בתיקי אלימות במשפחה.

התובעות ציינו פסיקות שונות בתיקי אלימות במשפחה שם נפסקו פיצויים בסכומים של ₪ 500,000 [\(עמ"ש 42920-05-13\)](#), [פורסם בנבו], ₪ 120,000 [\(תמ"ש 9250-11-08\)](#), [פורסם בנבו], ₪ 80,000 [\(עמ"ש 1014/05\)](#), ₪ 150,000 [\(בע"מ 7073/13\)](#) [פורסם בנבו] ועוד..

התובעות טוענות כי יש לפסוק בגין כאב וסבל לתובעת 2 לפחות את הסך של 120,000 ₪ וסך של 100,000 ₪ לתובעת 1, בגין מעצרי השווא 20,000 ₪ לפחות לכל אחת מהתובעות, 60,000 ₪ לתובעת 2 בגין כליאת שווא, וסכום נוסף בגין לשון הרע. כפי שציינתי לעיל, התביעה בגין לשון הרע נדחתה על ידי ועל כן אין לפסוק כמובן כל פיצוי בגין עילה זו.

אציין כבר עתה כי הרכיבים שצוינו לעיל ע"י התובעות מהווים למעשה את עילות התביעה הנזיקיות ואילו הנזקים כולם חוסים תחת ראש פרק אחד שהוא כאב וסבל (למעט הפיצוי בגין לשון הרע, עילה שנדחתה על ידי) שהוא נזק אחד, שנגרם לתובעות 1-2 כתוצאה מהתנהלות הנתבעות.

הנתבעות מכחישות וכופרות בטענות התובעות וטוענות גם טענות לקיזוז ואשם תורם (טענות הקיזוז ואשם תורם, יידונו בהמשך).

מדובר בהשתלשלות אירועים מיום 23.5.02 שהחלו בשעה 14.20 לערך (סעי' 9 לתצהיר התובעת 2) כאשר התובעת 1-2 נלקחו ע"י משטרת ישראל מביתן בישוב בת עין ועד השעה 20.30 לערך כאשר שוחררו בתחנת המשטרה במגרש הרוסים. כלומר מדובר ב- 6.10 שעות בהן היו התובעות 1-2 תחת שליטתן של הנתבעות ותחת מרותן.

חשוב עוד לציין כי לא כל פרק הזמן של 6 שעות יכול להיכלל במעשה הנזיקי שכן מעצר התובעת 2 היה עפ"י צו שופט (כב' השופט נועם סולברג) (לא הוכח בפני כי בקשת המעצר היתה שקרית באותו מועד), האופן בו נלקחה התובעת 1 בנסיעה עד לתחנת המשטרה במגרש הרוסים מהווה הרחבת חזית ולא ניתן להיכלל גם כן, כך שרק מרגע הגעתן של התובעות 1-2 לתחנת המשטרה, רק מאותו רגע, ניתן להתחיל במדידת פרק הזמן בו שהו התובעות 1-2 תחת מרות הנתבעות ואז החלו אותם מעשים שכפי שקבעתי לעיל, הקימו את עילות התביעה בתיק זה.

לפי סעי' 10 לתצהיר התובעת 2, בשעה 15.15 הועברו התובעות 1-2 אל המכונית בה ישבה הנתבעת 1 ולמעשה מאותו רגע עברו להיות תחת מרותה.

כך שהתובעות היו תחת מרותה של הנתבעת 1 למשך כ- 5 שעות של התנהלות שגרמה לתובעות לסבל רב. מהו מחירו של סבל זה?

התובעת 1

התובעת 1 הוצאה בכוח מידיה של אמה התובעת 2 ובכתה בכי תמרורים (סעי' 19 לתצהיר התובעת 2), היתה בידיה של השוטרת שרף למשך שעה וחצי, מחוץ לחדר החקירות (סעי' 20).

אין חולק ולא יכול להיות ספק כי התובעת 1 סבלה סבל רב, כאשר נלקחה כתינוקת שאינה יכולה להתנגד, בכוח ע"י שוטרי משטרת ישראל אשר קרעו אותה מזרועות אמה.

יתרה מזאת, התובעת 1 היתה גם חשופה להתנהלות הנתבעת 1 ומר פיאמנטה כלפי אמה התובעת 2, ההתנהלות האלימה והפרת זכויותיה. חשיפה זו ונוכחותה באותו מועד, גם הם גרמו לה לסבל רב. אמנם בגילה, התובעת 1 לא יכולה היתה להבין את המתרחש, אך הדבר גרם לה לבכות ולסבל רב, כפי שצינתי.

התובעת 1 נחשפה לסבל רב מהאקט הפיזי של ההתעללות באמה, קריעתה בכוח מידיה של אמה ומהפך הנפשי כאשר הורחקה בכוח מאמה.

מצבה של התובעת 1 כיום טוב ולא נטען כי נותרה לה נכות כלשהי.

(ראה לדוגמא מקום בו נפסקו 3,500 ₪ לקטין אשר בעת תאונת דרכים צרח ובכה ת.א. (רמ') 1625/05 גיאת מרים נ' אריה חברה לביטוח בע"מ – נבו).

לאור כל האמור לעיל אני סבור כי יש לפסוק לתובעת 1, בנסיבות תיק זה, פיצוי בגין כאב וסבל בסך של 10,000 ₪.

התובעת 2

התובעת 2 חוותה אלימות קשה כאשר הוכתה ע"י הנתבעת 1 וע"י פקד שמוליק פיאמנטה, בתה התינוקת הוצאה/נקרעה בכוח מידיה, התובעת 2 נכללה באזיק לכיסא, חוותה מעצר שלא לצורך, חוותה עישון מול פניה וגם כשבתה התינוקת בידיה, ספר תהילים נחטף מידיה והועף אל הרצפה (כאשר מדובר באדם דתי שומר מצוות החווה דבר זה באופן חמור הרבה יותר מאשר אדם שאינו כזה), גברים חוו בה כאשר הניקה את בתה ונעשו ניסיונות פסולים להפר את זכותה הבסיסית לשמור על שתיקה.

התנהלות זו גרמה לתובעת 2 לסבל רב במשך כ- 5 שעות. מדובר בסבל פיזי ובעיקר נפשי, מחוסר האונים אל מול הפעלת הכוח כלפיה ע"י שוטרי משטרת ישראל ובמיוחד הסבל הרב כאשר בתה התינוקת נקרעה בכוח מידיה.

לאור כל האמור לעיל אני סבור כי יש לפסוק לתובעת 2, בנסיבות תיק זה, פיצוי בגין כאב וסבל בסך של 100,000 ₪.

טענת קיזוז

הנתבעות טוענות כי פרסום הדברים שנעשה ע"י התובעת 2, המהווה פרסום שקרי, מקים את עילת לשון הרע המקנה לנתבעות זכות קיזוז בגין פיצוי על פרסום זה, נזקים שנגרמו לרבות הוצאות אבטחה על הנתבעת 1 ועל פקד פיאמנטה ובגין עגמת נפש רבה.

טענות אלה נדחות.

לאחר שקיבלתי את גרסתה של התובעת 2 במלואה וקבעתי כי גרסתה אמת, קביעה זו מסירה את כל הבסיס מטענות הנתבעות אשר לא הוכחו בפני.

אשם תורם לתובעת 2

הנתבעות טוענות כי התובעת 2 היא שהביאה על עצמה את כל נזקיה המוכחים.

סעי' 72 לכתב ההגנה מפרט טיעון זה.

בסעיף זה מפרטות הנתבעות למעשה ובפועל, בין היתר, כי עמידתה של התובעת 2 על זכויותיה הבסיסיות, היא זו המהווה אשם תורם.

אין לקבל טיעון זה והוא אף נגוע בחוסר תום לב.

לא ניתן לייחס לתובעת 2 העומדת על זכויותיה הבסיסיות כחשודה בביצוע עבירות, לשמור על זכות השתיקה, ושלא לשתף פעולה עם הנתבעות, מעצם הפעלת זכויות אלה, אשם תורם, לתקיפתה ע"י הנתבעת 1 וע"י מר פיאמנטה.

לא הוכח בפני כי לתובעת 2 חלק כלשהו באשם לגרימת הנזקים שנגרמו לה ואני דוחה טענות אלה של הנתבעות.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל ולאחר סקירת מלוא הנתונים והטענות אני קובע כי הנתבעות נטשו את ערכי המוסר ועשו שימוש בכוח המוחלט באופן מושחת (כדברי לורד אקטון, ברישא פסה"ד) ותוך עשיית שימוש חורג ומופרז בכוח שניתן להם על פי החוק כלפי התובעות 1-2.

לפיכך, תביעתן של התובעות 1-2 מתקבלת.

תביעתו של התובע 3 נדחית.

אשר על כן, לסילוק מלא וסופי של התביעה אני מחייב את הנתבעות ביחד ולחוד לשלם לתובעת 1 את הסך של 10,000 ₪ ולתובעת 2 את הסך של 100,000 ₪.

כמו כן אני מחייב את הנתבעות ביחד ולחוד בהוצאות התובעות 1-2 שהן החזר אגרת התביעה כפי ששולמה בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד תשלום האגרה בקופת ביהמ"ש ועד

התשלום המלא בפועל לתובעות ובשכ"ט עו"ד בשיעור של 20% מהפיצוי הכולל לעיל בצירוף מע"מ כחוק.

הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים.

ניתן היום, כ"ט אדר תשע"ז, 27 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.

אריאל ברגנר 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)